

๑

รู้สังกะสีสูงที่กั้นรอบพื้นที่ริมทางหลวงหมายเลข ๑๐๙๖ นั้น เรียกความสนใจจากคนที่ตั้งใจจะขับรถชมวิวยามบ่าย จนต้องชะลอรถแอบเข้าไปใกล้ทางก่อนจะลงมาเดินดูด้วยความอยากรู้ แม้จากสายตาดูจะเห็นเพียงรู้สังกะสีที่บิดบงกัศนียภาพภายในเสียหมดสิ้น

ไซต้งานก่อสร้างยั่วความสนใจของนักท่องเที่ยวเสมอ เพราะมันหมายถึงโอกาสในการเติบโตของบริษัทรับเหมางานระบบของเขา เขาฝันว่าสักวันบริษัทเล็กๆ ของเขาจะได้ร่วมประมูลโครงการใหญ่ๆ อย่างโรงแรมห้าดาว หรือห้างสรรพสินค้าได้เหมือนบริษัทยักษ์ใหญ่ในวงการซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่บริษัท นักวิ่งจัมเปอร์ให้งานที่ท้าทายขึ้น แม้บางโครงการจะเป็นเพียงโครงการเล็กๆ แต่มันคือส่วนหนึ่งของการสร้างพอร์ตของบริษัท และสำหรับเขา งานทุกชิ้นคือความท้าทาย เป็นการเพิ่มประสบการณ์ในการทำงาน เพราะงานแต่ละชิ้นก็มีปัญหาและอุปสรรคต่างกันไป ทุกครั้งที่ได้ย้อนกลับไปมองปัญหาที่พบระหว่างการทำงาน มันก็ยิ่งย้ำถึงการเจริญเติบโตไปที่ละก้าวของบริษัท แม้จะเป็นก้าวเล็กๆ แต่ก็ เป็นก้าวที่เต็มไปด้วยความมั่นคง

นัทรู...ความฝันของเขายู่ไม่ไกล ขอเพียงเขายังคงมุ่งมั่นที่จะก้าว
เดินต่อไปเรื่อยๆ

ดูจากความกว้างใหญ่ของพื้นที่และจุดที่ไซต์งานแห่งนี้ตั้งอยู่แล้ว
นัทรูเชื่อเหลือเกินว่าน่าจะเป็นการก่อสร้างโรงแรมหรือรีสอร์ทระดับห้าดาว
พื้นที่บริเวณนี้มีทิวทัศน์สวยงามเป็นป่าเขาที่สมบูรณ์ มีทั้งน้ำตกและธาร
น้ำไหล เขายืนมองพลางครุ่นคิด...ถ้าบริษัทของเขาประมูลงานนี้ได้ก็คงจะดี
ไม่น้อย

อาจจะฝันใหญ่ไปสักหน่อย แต่เขาก็อยากจะทำ!

ลมเย็นที่พัดมาวูบหนึ่งทำให้นัทรูหนาวหวิว มันไม่ได้เย็นหนักหนา แต่
เพราะจู่ๆ มันก็พัดมาฉะแฉะ ที่ทำให้เขาแปลกใจ แต่เมื่อเหลียวมองรอบ
กายก็ไม่เห็นอะไรผิดแปลกไป ท้องฟ้ายังสดใสเหมือนเมื่อตอนที่ขับรถออกมา
จากที่พัก ไม่มีเค้าเมฆฝนให้เห็นแม้แต่น้อย

นัทรูปิดความสงสัยทิ้งแล้วเดินกลับไปขึ้นรถ เขายืมรถของโมก...
เพื่อนร่วมคณะจากร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกันที่ยังคงคบหากันมาจนบัดนี้ เขา
เดินทางมาเชียงใหม่เพื่อมาร่วมงานแต่งงานของโมกนั่นเอง

งานแต่งงานมีขึ้นตั้งแต่เมื่อวานที่โรงแรมใหญ่กลางเมืองเชียงใหม่
นัทรูไปร่วมเป็นสักขีพยานพร้อมกับแขกเหรื่อมากมายทั้งเพื่อนฝูงของ
เจ้าบ่าวเจ้าสาว ตลอดจนแขกเหรื่อชั้นผู้ใหญ่มีหน้ามีตาประจำจังหวัด เสร็จ
งานแล้วนัทรูก็ตัดสินใจอยู่ต่อเพื่อถือโอกาสพักผ่อน โชคดีที่พูดแก้ว...
ลูกพี่ลูกน้องของโมกเปิดรีสอร์ทเล็กๆ อยู่ที่แมริม

นัทรูรู้จักและคุ้นเคยกับพูดแก้วมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นนักศึกษา
เพราะเธอเป็นรุ่นน้องมหาวิทยาลัยเดียวกันแต่คนละคณะ เธอเป็นหญิงสาว
น่ารักเข้าขั้นสวย จนเพื่อนหลายคนของเขาและโมกพยายามตามจีบ แต่
พูดแก้วไม่เคยสนใจใคร จุดนี้เองที่ทำให้เขาคิดว่าพูดแก้วมีบางอย่างคล้าย
ตนเอง

นัทรูรู้สึกเหมือนยังรอคอยใครบางคนอยู่ แม้จะมีใครหลายคนผ่าน

เข้ามาในชีวิต แต่ความรู้สึกก็บอกว่าคนคนนี้ไม่ใช่คนที่เฝ้ารอ เมื่อไม่ใช่ เขาก็ไม่อยากเสียเวลาไปกับคนที่รู้ว่าจะไม่วันเป็นคนที่มายื่นเคียงข้างเขา ด้วยเหตุนี้เองนัทรจึงทุ่มเทและมุ่งมั่นกับการทำงาน ใช้เวลาทั้งหมดในการสร้างความมั่นคงให้บริษัทที่เขาก่อตั้งขึ้นมาอย่างเต็มที่

ก่อนจะออกรถ นัทรหันไปมองไซตงานก่อสร้างอีกครั้ง นึกเป็นห่วงหญิงสาวรุ่นน้องขึ้นมาแทบหนึ่งว่าจะได้รับผลกระทบหรือไม่หากสถานที่นี้ก่อสร้างแล้วเสร็จ เพราะอยู่ไม่ไกลจากริสอร์ทของเธอเท่าใด จากนั้นเขาก็เข้าเกียร์และพารถเคลื่อนออกไป

นัทรอยากขับรถเล่นชมวิวยนเอยๆ ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายว่าจะไปที่ไหนที่ใดเป็นพิเศษ แม้พูดแก้วจะแนะนำสถานที่ที่ชวนน่าสนใจให้ เพราะทางหลวงหมายเลข ๑๐๙๖ มีจุดท่องเที่ยวขึ้นชื่อหลายจุด ไม่ว่าจะเป็นสวนกล้วยไม้ สวนผีเสื้อและแมลง ปางช้าง ฟาร์มงู น้ำตก ตลอดไปจนถึงม่อนดอยต่างๆ แต่เมื่อไม่ได้จำเพาะเจาะจงจะไปที่ไหน นัทรจึงขับรถกินลมชมวิวยอย่างสบายใจ กว่าเจอที่ไหนน่าสนใจค่อยแวะ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงขับไปจนกว่าจะเบื่อค่อยวกกลับ

นัทรเพลิดเพลินกับทิวทัศน์สองข้างทางจนเกือบลืมเวลา รู้ตัวอีกทีแดดจัดจ้ามก็เริ่มราแสง นั่นเองเขาจึงเลี้ยวมองเวลาจากนาฬิกาข้อมือ ถึงได้รู้ว่าสี่โมงเย็นเข้าไปแล้ว มิน่าเล่า นาฬิกาในตัวจึงร้องเตือนเหมือนจะประท้วงกลายๆ อาหารพื้นเมืองมือเที่ยงที่พูดแก้วจัดทำให้ย่อยไปกับระยะทางหลายสิบกิโลเมตรเสียแล้ว ชายหนุ่มตัดสินใจวกรถกลับ เขารอจนแน่ใจว่าไม่มีรถสวนมาจึงเปิดไฟเลี้ยวแล้วหักพวงมาลัยหันหัวกลับไปทางที่ขับมา คิดว่าคงใช้เวลาไม่นานเท่าชามาก็คงถึงที่พัก อย่างไรก็ตามจะทันกินข้าวเย็นที่ริสอร์ทก่อนห้องอาหารปิดตอนสี่ทุ่มนั่นแหละ

เขาขับรถมาเรื่อยๆ แม้คราวนี้จะเร่งความเร็วกว่าตอนชามา แต่เมื่อขับมาได้พักใหญ่ นัทรก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดเมื่อสังเกตเห็นว่าทิวทัศน์บางช่วงคุ้นตาเหมือนเวลาที่ดูภาพยนตร์แล้วฉายซ้ำจากเดิมๆ จน

คนดูจำได้ว่ามีสิ่งใดบ้างในฉากนั้น พร้อมกันนั้นเขาก็ตระหนักว่าตนเอง ขับรถเป็นระยะเวลาพอสมควรแล้ว แต่ทำไมจึงยังไม่เห็นหัวเวทของริสอร์ทที่พักอยู่เสียที ทั้งที่จำได้ว่าเมื่อขับผ่านไฮด์งานก่อสร้างไม่นานก็ถึงหัวโค้ง ก่อนจะเจอทางเข้าริสอร์ทเล็กๆ ของพุดแก้ว

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ผ่านสายตาหลายครั้งกระทั่งเขาจดจำได้คือ...หลังคาเรือนที่มีจั่วเป็นไม้แกะสลักไขว้กันอย่างที่เรียกว่ากาแล เขาขับผ่านเรือนหลังใหญ่โตที่เห็นเพียงยอดกาแลโผล่พ้นยอดไม้แบบนี้หลายหลัง ตอนแรกก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะเป็นลักษณะสถาปัตยกรรมทางเหนือที่พบได้ทั่วไป

จนกระทั่งสัญลักษณ์ หรืออะไรบางอย่างวบขึ้นมา...

ยอดกาแลนั้นเป็นของเรือนหลังเดิม!

ไม่! เป็นไปไม่ได้...อีกความคิดดั่งคำขึ้นมาทันที เขาขับผ่านเรือนเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้อย่างไร ในเมื่อไม่ได้เลี้ยวเข้าชอกซอยใด แต่...เรือนหลังใหญ่โตขนาดนั้นก็ไม่ได้มีดาษดื่น

สังหรณ์บางอย่างที่กรุ่นอยู่ในความคิดแย้งกลับ

สุดท้ายนัทรึสรุปกับตนเองว่าเขาน่าจะหลงทางเสียแล้ว มันเป็นเหตุผลที่น่าเชื่อถือที่สุดในยามนี้ แม้ข้อกังขาบางอย่างจะยังอยู่ เมื่อแลเห็นยอดกาแลคุ้นตาแต่ไกล เขาตัดสินใจว่าจะแวะจอดถามทางเสียเลย เขาชะลอรถแล้วเข้าจอดเทียบไหล่ทาง เข้มมองต้นไม้ซึ่งขึ้นแน่นขนดอยู่ครู่ ก่อนจะสังเกตเห็นรั้วไม้ไผ่ขัดแตะที่ซ่อนอยู่หลังแนวต้นไม้ กันอาณาบริเวณภายในได้อย่างมิดชิด นัทรึลงจากรถ

ห้องฟ้าที่เริ่มสลัวลงเพราะแสงแห่งวันจวนลลับขอบฟ้า ทำให้เขาต้องมองหาอยู่ครู่หนึ่งจึงเจอประตูเล็กๆ ที่ทำจากไม้ไผ่เช่นเดียวกับแนวรั้วยาว ประตูนั้นมีได้มีกลอนใดๆ จึงผลักออกได้อย่างง่ายดาย แปลกใจ...ที่ทำรั้วรอบขอบชิดเหมือนจะกันคนนอกมิให้เฝ้ากรายผ่านเข้าไป ทว่ากลับไม่มีแม้กระทั่งกลอน ประตูนั้นนับไว้เฉยๆ ผลักนิดเดียวก็เปิดออกแล้ว

นัทรึชะโงกมองเข้าไปด้านใน เห็นทางเดินโรยกรวดจากหน้าประตู

สองข้างทางเดินคือต้นลิ้นจี่ซึ่งมีใบใหญ่เขียว ปลายยอดเริ่มมีผลอ่อนห้อย เป็นพวงระย้าย่อย ถ้าหากว่าสุกเมื่อไรคงเป็นสีแดงสวยตัดกับใบดกสีเขียว เข้ม

“มีใครอยู่ไหมครับ” นัทรียใช้เสียงนำเพราะกลัวเจ้าของบ้านจะหาว่าเขา บุกรุก “ผมขอรบกวนเวลาสักนิด ขอถามทางกลับที่พักหน่อยนะครับ” เขา บอกจุดประสงค์ของตนเสร็จสรรพ

ลิ้นคำถาม แท้ทั้งสองก็พาเขามายังลานกว้างหน้าเรือนไม้สีเข้มที่ดู ทุบตีมาท่ามกลางแสงโพล้เพลย์ยามเย็น แสงไฟส่องลอดมาจากในเรือนดู ว่างแวมคล้ายคนข้างในจุดตะเกียงมากกว่าจะเป็นแสงจากหลอดไฟ เมื่อก้าว สู่ลานกว้างนั้น นัทรียจึงได้กลิ่นหอมฟุ้งของดอกไม้ชนิดหนึ่งกลบอบอวลไป ทั่วบริเวณ กลิ่นหอมที่เขารู้สึกเคยคุ้นอย่างประหลาด พยายามนึกว่าเป็น กลิ่นดอกไม้ชนิดใดก็นึกไม่ออก ทั้งที่แน่ใจว่าตนเองรู้จักแน่นอน

เมื่อมองไปตรงต้นบันไดก่อนจะขึ้นเรือนจึงเห็นต้นไม้ชนิดหนึ่งสูงลัก ษณะกว่า ลักษณะเป็นพุ่ม ใบเขียวมัน มีดอกสีขาว ลักษณะดอกคล้าย กุหลาบตรงที่เป็นกลีบซ้อนกันหลายชั้น ทว่าที่นำต้นตาตื่นใจคือ ต้นไม้นั้น ้นั้น ออกดอกพราวแทบทั้งต้น นี่เองคือที่มาของกลิ่นหอมดังกล่าว

“ต้นอะไรเนี่ย...ดอกดกจริงๆ” นัทรียเอ่ยเบาๆ อย่างสงสัย

“เกิดอะไร...”

นึกไม่ถึงจริงๆ เมื่อมีเสียงสตรีตอบมาจากบนเรือน แม้จะพูดโดยไม่มี ทางเสียง ทว่าทำคำที่ทอดยาวทำให้นัทรียรู้สึกได้ถึงความอ่อนหวานที่เจือ อยู่ในน้ำเสียง

“ขอโทษนะครับที่ถือวิสาสะเดินเข้ามา”

นัทรียขอโทษขอโพย เมื่อเห็นว่าเริ่มเข้าสู่ยามวิกาลแล้ว ข้าเจ้าของ เรือนยังเป็นผู้หญิงอีกด้วย

“ดอกไม้ดีเจ้าพะ...เอ่อ คุณถาม จื่อ...เกิดอะไร...”

ดูเหมือนสตรีเจ้าของเรือนยังคงติดใจอยู่ที่เรื่องดอกไม้ นัทรียพยายาม

เขมันมองขึ้นไปบนเรือน แต่จากแสงไฟที่ริบหรี่เหลือเกินทำให้เขามองแลเห็นใบหน้าสตรีผู้นั้นได้ชัดเจน ทว่าเสียงของเธอกังวานใสน่าฟังเหลือเกิน

“เกิดตะหงิด...หรือครับ”

นัทรืทวนชื่อนั้นด้วยเสียงแปร่งปร่า วูบหนึ่งเขาคิดถึงใครบางคนชื่อเดียวกันนี้ขึ้นมาอย่างแรงกล้า แล้วก็ต้องแปลกใจตนเองเมื่อตระหนักว่าเขาไม่เคยรู้จักใครสักคนที่ใช้ชื่อนี้ ว่ากันตามตรงนี่เพิ่งจะเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินชื่อนี้ดังกล่าว

สตรีคนเดิมเปลือยภาษาพื้นเมืองเป็นภาษากลางให้ฟัง

“พูดซ้อน...คนภาษากลางเป็นฮ้องจะอัน”

“อ้อ...”

แม้จะร้องเช่นนั้น ทว่านัทรืรู้ดีว่ามันเป็นแค่การรับคำไปอย่างนั้นเอง คนทำงานด้านงานก่อสร้างอย่างเขาไม่เคยสนใจจะจดจำชื่อดอกไม้หรือกนกจะนั้นจะชื่อภาษากลางหรือภาษาถิ่นเขาก็ไม่เคยได้ยินทั้งนั้น ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่าชื่อ ‘เกิดตะหงิด’ ค่อนข้างอย่างบอกไม่ถูก จะว่าเคยได้ยิน...ก็ไม่ใช่ แต่พอได้ยิน...หัวใจเหมือนอุ่นขึ้นอย่างประหลาด

และท่ามกลางความอุ่นหวน คือ...รอยเศร้าจางๆ

แล้วเมื่อนึกขึ้นได้ถึงเหตุที่เดินเข้ามาจนจะถึงเรือนกาแลหลังนี้ นัทรืจึงรีบบอกจุดประสงค์ ด้วยกลัวว่าเจ้าของบ้านจะหาว่าเขาบุกรุกยามวิกาล แม้จะยังไม่มืดค่ำคืนนัก แต่แสงบนฟ้าที่เหลือน้อยลงทุกทีก็อาจทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดได้ง่าย อีกทั้งทั้งฝ่ายนั้นยังเป็นสตรีเสียด้วย

“ขอโทษนะครับที่เข้ามาถึงนี้ ผมหากรังไม่เจอ ตะโกนเรียกก็ไม่มีใครมารับ เลยเดินเลยมาถึงด้านใน”

“บ่มีไฟอยู่ดอกเจ้า เขาอยู่กันแหมเหมือน คุณมีอะหยังหื้อจ้วยก่อ”

“ผมคิดว่าผมหลงทาง” นัทรืบอกกลางเกาหัวแรกกร จนบัดนี้เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าตนหลงได้อย่างไร ในเมื่อไม่ได้เลี้ยวเข้าชอกซอยใดๆ เพียงแต่ขับรถตรงไปเรื่อยๆ แต่ทำไม...มันไปไม่ถึงที่พักเสียที แถมทิวทัศน์ข้างทาง

ก็ดูซ้ำๆ เหมือนเขาขับผ่านแล้วผ่านอีก “ผมจะกลับที่พักที่พุทแก้วรีสอร์ท
ครับ คุณรู้จักไหม พอจะบอกทางผมได้ไหมครับ”

“พุทแก้ว...อีกกำเดียวก็ถึงแล้วเจ้า”

“จริงหรือครับ...โฮ!”

“แต่เจ้า แค่เจ้า...เอ่อ คุณขับรถพันโค้งข้างหน้าก็ถึงแล้ว”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าฉันขอตัวนะครับ ขอโทษอีกครั้งที่ถือวิสาสะ
เดินเข้ามาถึงหน้าบ้านแบบนี้”

“ยินดีเจ้า เอือนหลังนี่ต้อนฮับทุกคนแหละเจ้า”

เสียงหนุ่มหล่ออ่อนหวานนั้นยิ่งฟังก็ยิ่งเสนาะหู นัทรพยายามเข้มนมอง
ฝ่าความสลัวราง ทว่ามองเห็นเพียงชายชินของสตรีที่ยืนตรงหัวบันได ชิน
ตินจกที่ทอลวดลายละเอียดยิบดงาม

เขาเอ่ยขอบคุณอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปทางเก่า นัทร
เหลือบมองดอกไม้สีขาวที่ดูสว่างโพลนท่ามกลางความมืดที่คืบคลานเข้ามา
จดจำชื่อไว้ในใจ...เกิดกะหา...

เสียงเสนาะหูของสตรีเจ้าของเรือนทำเอาเขาเกือบสะดุ้ง เมื่อเธอเอ่ย
ขึ้นเหมือนเข้ามานั่งอยู่กลางใจกระนั้น

“เกิดกะหาบานเต็มต้น เด็ดไปสักกำน้อเจ้า”

“ครับ?” ถ้อยคำนั้นเป็นทั้งการรับคำและเป็นคำถามอยู่ในที่

“ทิ้งไว้กัแห่งเดียวคาตัน บมีประโยชน์ สู้เอาไปวางข้างหมอนดมกลิ่น
หือจิ้นใจ ยะหือผืนดีเจ้า”

นัทรมองดอกไม้สีขาวกลีบซ้อนที่ดูกระจ่างกลางแสงสลัว กลิ่นหอม
หวานกรุ่นกำจายไปทั่วบริเวณ จะว่าฉุนก็ฉุน แต่ความฉุนนั้นเมื่อสูดดมเข้าไป
ก็มีได้ทำให้เวียนหัวหรือรำคาญใจแม้แต่น้อย กลับทำให้ชื่นใจเสียอีกไม่ว่า

ท่าทางของเขาคงดูลังเลเสียกระมัง เจ้าของเสียงเสนาะหวานจึงเอ่ย
อีกครั้ง

“เด็ดไปเตอะเจ้า”

ชายหนุ่มจึงเอื้อมไปเด็ดดอกไม้ที่เจ้าของเอ่ยอนุญาตให้เขาแล้ว ตอนแรกนัธเกรงว่าจะเด็ดยากเพราะกิ่งยังสด แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อแต่ละกิ่งที่เด็ดมานั้นหักเปราะง่ายตายราวกับมือเขาเป็นกรรไกรก็ไม่ปาน เขาเด็ดดอกพุดซ้อนมาสีห้าดอก พอสำหรับใส่แก้วน้ำตั้งไว้หัวเตียงคืนนี้ แม้เจ้าของจะอนุญาต แต่เขาก็ไม่อยากจกจกยจนเกินงาม

“ผมเอาแค่นี้ครับ มากไปก็กลัวจะเอาไปไว้นไหน ผมคงพักอีกแคคืนเดียว”

นัธเงยหน้าบอกเจ้าของเรือนที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่มีทีท่าว่าจะขยับเขยื้อนไปไหน เจ้าของเสียงหวานกังวานเอ่ยประโยคหนึ่งออกมาให้ชายหนุ่มแปลกใจ

“เดียวก็ได้ปีกมาหมื่นเจ้า”

“อะไรนะครับ” นัธถามทั้งที่ได้ยินชัดเจน

“ขึ้นชื่อว่าเมืองเจียงใหม่ บ่มีใผมาครั้งเดียวดอกเจ้า”

นัธฟังแล้วหัวเราะในลำคอ จริงอย่างที่เธอผู้นั้นว่า เจียงใหม่เป็นเมืองท่องเที่ยว คนมาครั้งหนึ่งแล้วก็มักกลับมาอีกเป็นครั้งที่สองและสาม เพราะนอกจากเสน่ห์เมืองเหนือที่ทำให้คนประทับใจแล้ว สถานที่ท่องเที่ยวในเจียงใหม่ก็มีมากมายหลายแห่ง และครั้งนี้ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่นัธมาเจียงใหม่

เพียงแต่ครั้งก่อนๆ เขามาด้วยเรื่องงานเสียเป็นส่วนใหญ่

“ถ้าได้มาอีกเมื่อไร ผ่านมาทางนี้ถ้าหาบ้านคุณเจอ ผมจะแวะมาเยี่ยมครับ”

“เฮือนหลังนี้ยินดีต้อนรับเสมอเจ้า”

นัธส่งยิ้มให้สตรีเจ้าของเรือนที่จนแล้วจนรอดเขาก็มองไม่เห็นหน้า เนื่องจากฝายนั้นยืนอยู่ในเงามืดของชายคาเรือนไม้ ถึงกระนั้นชายหนุ่มกลับรู้ว่าเธอยิ้มให้อยู่เช่นกัน เขาเดินกลับไปตามทางที่เดินมา อดรู้สึกทวิวๆ มิได้เท่าทั้งคู่พาเขาเดินไปก็จริงแต่เหมือนใจเขายังอยู่ที่เดิม...ตรงต้นเก็ดทะหวา

หน้าเรือนกาแล

เกิดตะหาว...นัทรก็มมองดอกไม้ในมือ แล้วอดไม่ได้ที่จะยกช่อเล็กๆ นั้นขึ้นดอมดม กลิ่นหวานของดอกไม้เหมือนจะเสียดลึกเข้าไปในความรู้สึก นัทรเดินไปจนเกือบถึงประตู กำลังจะก้าวขาพ้นบริเวณที่ดินของเรือนกาแล อยู่แล้วเมื่อฟ้าแลบแปลบปลาบ เกิดแสงสว่างจ้าอยู่ครู่หนึ่ง วินาทีนั้นเองที่ หาดตาชายหนุ่มเหลือบแลไปเห็นวัตถุอะไรบางอย่างสะท้อนแสงฟ้าแลบอยู่บนพื้นดิน เขาก็ลงหยิบ จากรูปลักษณะที่สัมผัสได้ ด้านหนึ่งเป็นเหมือนตุ่ม ยอดแหลมและมีด้ามยาว

ปิ่นปักผม!

นัทรมั่นใจว่าสตรีเจ้าของเรือนคงทำตกไว้ เขาตั้งท่าจะหันหลังนำกลับไปคืนให้เจ้าของ แต่แล้วลมจากไหนไม่รู้ก็พัดโหมจนต้นลิ้นจี่สองข้างทางไหวเอนเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นจับเขย่า ชายหนุ่มเยกขึ้นมองท้องฟ้าที่เพ่งลั่นแสงตะวันไปไม่นานแล้วก็ต้องแปลกใจ เมื่อบัดนี้ฟ้าสีครามกลับแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

แสงสว่างวาบขึ้นอีกครั้ง ตามมาด้วยเสียงครืนครานเหมือนใครสักคนบนฟ้ากำลังโกรธเกรี้ยว เห็นท่าแล้วจากที่คิดจะหันกลับจึงกลายเป็นเร่งฝีเท้าแทน เม็ดฝนเริ่มพรหมลงมา จากเม็ดใหญ่ๆ ห่างๆ ก็เริ่มหนักขึ้น ถี่ขึ้น จนเขาเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่ง

ทันทีที่เปิดประตูก้าวขึ้นนั่งหลังพวงมาลัย ฝนก็เทกระหน่ำลงมาเหมือนมีใครสักคนใช้ฝักบัวยักษ์รดน้ำลงมา ฝนตกหนักมากจนมองเห็นอะไรเป็นสีขาวไปหมด นัทรสตาร์ตรถ ถึงอย่างไรเขาก็ต้องขับกลับไปให้ถึงริสอร์ทให้ได้ เธอคนนั้นบอกแล้วนี่นาว่า...พันโค้งข้างหน้าไปถึงแล้ว

นัทรวางดอกไม้ที่เด็ดมาพร้อมปิ่นปักผมที่เก็บได้ลงบนเบาะข้างตัว คิดในใจว่าคงต้องกลับมาคืนเจ้าของวันหลัง จากนั้นจึงมุ่งความสนใจไปที่การขับรถ แม้จะเปิดที่ปัดน้ำฝนแล้วก็เหมือนจะไม่ช่วย เพราะเขายังมองไม่เห็นถนนเบื้องหน้าอยู่ดี นัทรเปิดไฟหน้าและไฟท้ายเพื่อให้รถคันอื่นมอง

เห็นเขา ก่อนจะขับรถไปช้าๆ บนถนนที่มองเห็นไม่เกินระยะสามเมตร

แล้วก็จริงอย่างที่สตรีผู้นั้นว่าไว้ พอขับรถพ้นโค้งมาได้ไม่ทันไร แสงไฟสปอตไลท์ที่ส่องป้ายขนาดใหญ่เขียนชื่อ ‘ฟุดแกัวร์สอร์ต’ ก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

นัทรธอนใจอย่างยินดี เขาเลี้ยวรถผ่านประตูทางเข้ารีสอร์ต แล้วก็อีกอัศจรรย์ใจเมื่อพบว่าภายในรีสอร์ตนั้นฝนตกปรอยๆ มิได้โหมกระหน่ำราวพายุฤดูร้อนเหมือนด้านนอก นัทร้นำรถไปจอดตรงที่จอดรถส่วนตัวของเจ้าของรีสอร์ต ก่อนลงจากรถไม่ลืมหยิบดอกไม้และปิ่นปักผมติดมือไปด้วย

ฟุดแกัวร์อยู่ในล็อบบี้ ท่าทางกระวนกระวายเดินเป็นหนูติดจั่น เมื่อหันมาเห็นนัทรเข้าก็แทบจะวิ่งถลามาหา

“พี่นัทรไปไหนมา ฟุดเป็นห่วงแทบแย่ โท. ไปตั้งหลายครั้งพี่ไม่รับโทรศัพท์เลย”

นัทรียิ้มให้หญิงสาวที่เขาเอ็นดูเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง เธอคงห่วงเขาจริงนั่นแหละ เพราะท่าทางจะเดินไปกลับในล็อบบี้มาเป็นชั่วโมงแล้ว ด้วยมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพวยตรงสันจมูก

“ฟุดอย่าเพิ่งขำนะ” เขาพูดกลั้วหัวเราะ

“อะไรคะ” ฟุดแกัวร์ย้อนถามด้วยความสงสัย

“พี่หลงทางนะสิ ขับตั้งนานไม่ถึงสักที”

“พี่นัทรขับไปถึงไหนคะ”

“ก็เกือบถึงทางแยกไปสะพานนั้นแหละ แต่พี่วกรถกลับมาแล้วขับตรงมาเรื่อยเลยนะ ไม่ได้เลี้ยวเข้าซอยเข้าซอย แต่ไม่รู้ทำไม...มันหลง”

“แล้วนี่ทำยังไงคะถึงกลับมาถูก”

“ก็แะถามทางเขาอะสิ” นัทรตอบพลางกระชับของในมือโดยไม่รู้ตัว ฟุดแกัวร์ทำท่าจะถามอะไรอีก แต่ท้องของนัทรเริ่มส่งเสียงประท้วงจนเขาต้องเอามืออีกข้างกุมไว้ “โอ้ย...พี่หิวข้าว นี่กลัวจะกลับมาไม่ทันห้องอาหารปิดนะ”

พูดแกวกลั่นหัวเราะ มองชายหนุ่มตัวโตพลางส่ายหน้า

“ทันค่ะ นี่เพิ่งสองทุ่มครึ่งเอง พี่นัทธอยากกินอะไร เดี๋ยวพูดไปสั่งให้”

“อะไรก็ได้จ๊ะ ตอนนี่ข้างข้างตัวพี่ก็กินไหว” นัทธพูดติดตลก “เอ... ฝนที่เพิ่งตกหรือว่าตกนานแล้ว ตอนพี่เลี้ยวรถเข้ามาเห็นตกปรอยๆ ยังแปลกใจว่าผิดกับข้างนอกโน่นลิบลับ น้อย่างกับพายุ มองทางแทบไม่เห็น”

“เปล่าค่ะ ที่ริสอร์ตตกปรอยๆ อย่างนี้ได้สักสิบนาทีก่อนพี่นัทธกลับเข้ามานี่แหละ”

“เฮ้!” นัทธอุทานเพียงแค่นั้นก็เสียบไป เมื่อนึกถึงคำพูดที่เคยได้ยินว่าฝนตกไม่ทั่วฟ้า เขาเอ่ยออกมาเบาๆ เหมือนพูดกับตัวเองมากกว่า “สงสัยจะตกไม่เท่ากันละมัง”

“พี่นัทธจะกินที่ห้องอาหารหรือว่าให้รুমเซอร์วิสไปส่งที่ห้องดีคะ”

พูดแกวถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนของญาติผู้พี่ตะลอนมาทั้งวันแล้ว อาจจะเหนื่อยและอยากอาบน้ำอาบทำให้สบายใจก่อนค่อยรับประทานอาหาร

“กินที่ห้องอาหารนี่แหละดีแล้ว แต่ขอพี่กลับไปห้องสักแป๊บ ผากพูดสั่งอาหารให้พี่ด้วยแล้วกัน พูดสั่งอาหารเก่ง พี่ทำได้”

พูดแกวได้ยินประโยคนั้นแล้วก็รู้สึกไบหนักร้อนผ่าว แก้มจะแดงหรือเปล่าไม่รู้ แต่เธอรีบเดินไปทางอื่นด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะจับความรู้สึกได้ ชายหนุ่มร่างสูงคงไม่รู้หรือว่าพูดอะไรออกมา แต่แม้จะไม่รู้ตัวและคงไม่ได้แฝงความนัยพิเศษใดๆ พูดแกวก็อยากเก็บเกี่ยวความรู้สึกดีๆ เอาไว้ในใจเงียบๆ คนเดียว

นัทธขอตัวกลับไปห้องพัก พูดแกวยืนมองตามหลังร่างสูงใหญ่อยู่ครู่หนึ่ง จึงหมุนตัวเดินไปยังห้องอาหารของริสอร์ต ลมร่าเริงเข้ามาอบหน้าพร้อมหอบกลิ่นหอมหวานของดอกไม้บางชนิดเข้ามา หญิงสาวนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก็นึกออก

กลิ่นดอกเก็ดทะหา...พูดซ้อนนี่นา...

พูดแกวมองไปรอบๆ ด้วยความแปลกใจ เพราะบริเวณริสอร์ตไม่ได้

ปลูกต้นไม้ชนิดนี้เลย จะมีก็แต่...

คุ่มแก้ว...เรือนกาแลที่ตั้งอยู่ปลายรีสอร์ต แต่ก็นับว่าไกลกันเหลือเกิน...ไกลเกินกว่าที่กลิ่นของดอกไม้ชนิดนี้จะขจรกระจายมาถึง

พุดแก้วละความสงสัยไว้เพียงนั้นเมื่อครั้นจะคิดหาเหตุผล สิ่งที่ควรทำคือไปจัดการเรื่องอาหารการกินให้คนที่หิวจนท้องกิ่วดีกว่า เมื่อใครคนนั้นกลับมาจะได้ไม่ต้องรอนาน

๒

เสียงเคาะประตูห้องทำให้न्ह์เงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์แล้วยิ้ม
รอ รู้ว่ามารดาคงเข้ามาตามไปกินข้าวกลางวัน แม้จะเป็นวันเสาร์แต่न्ह์ก็
ยังทำงาน บริษัทของเขาหยุดวันเสาร์-อาทิตย์ แต่เจ้าของอย่างเขาแทบจะ
ไม่มีวันหยุด เพราะเขามักหอบงานกลับมาทำที่บ้านด้วยเสมอ น्ह์คิดว่า
เวลาทุกนาทีมีค่าทั้งสิ้น แต่ก็รู้ว่าเขาจะโหมทำงานจนไม่ยอมพักผ่อน ยาม
สมองล้าจนคิดอะไรไม่ออก เขาจะวางทุกอย่างแล้วหาอะไรผ่อนคลายทำ
ส่วนมากก็ไม่พ้นพาแม่ไปกินข้าว ซื้ของ หรือไม่ก็หาหนังดีๆ มาดูที่บ้าน

ทันทีที่ประตูเปิดออก สตรีร่างท้วมวัยห้าสิบเศษก็ก้าวเข้ามา ใบหน้า
ประดับรอยยิ้มนั้นดูมีเมตตาอย่างนัก

“न्ह์ กินข้าวได้แล้วลูก วันนี้แม่มีของโปรดन्ह์ด้วย”

“แกงเขียวหวานเนื้อพริกขี้หนูเหรอครับ”

คนเป็นลูกถาม ที่เดาได้ไม่ใช่เพราะเขาชอบกินอยู่อย่างเดียวหรอก
แต่เพราะได้กลิ่นเครื่องแกงผสมผสานกับกลิ่นยี่ห่วยี่ราโชยขึ้นมาถึงชั้นสอง
ตอนที่เดินออกไปหยิบเอกสารในห้องนอนนั่นเอง

คุณนนทินีพยักหน้ารับก่อนเสริม

“มีโรตีด้วยนะ แม่ให้เด็กไปซื้อโรตีบั้งหนั้นมาให้न्ह์กินกับแกงเขียวหวาน มะตะบะก็มีถ้าลูกไม่อิ่ม”

คุณนนทินีมาหยุดยืนข้างโตะทำงานบุตรชาย ปรายตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์แวบหนึ่งอย่างไม่สับสนใจนัก งานของบุตรชายอยู่นอกเหนือความเข้าใจของเธอ แม้ว่าคนเป็นบุตรจะเคยเล่าให้ฟังถึงงานของเขา แต่คุณนนทินีก็ฟังอย่างเข้าใจเพียงครั้งๆ กลางๆ คนเป็นแม่จะสายตาจากจอคอมพิวเตอร์ไปกวาดมองบนโตะ ในเมื่อมีผ้าขนหนูผืนบางชุบน้ำบิดหมาดๆ

เนื่องจากรู้นิสัยบุตรชายดีว่าไม่ชอบให้ใครมายุ่งวุ่นวายกับของบนโตะทำงาน เธอจึงเป็นคนจัดการดูแลทำความสะอาดโตะทำงานของคนเป็นลูกด้วยตนเอง เพราะความเป็นแม่...ทำให้เอาใจใส่ทุกเรื่องของลูกได้ดีกว่าคนอื่น ๆ

ความจริงโตะทำงานของन्ह์นอกจากคอมพิวเตอร์ตั้งโตะแล้วก็มีโคมไฟกับนาฬิกาตั้งโตะอีกสองอย่างเท่านั้น เพราะพวกเครื่องเขียน ของใช้ต่างๆ ถูกเก็บใส่ลิ้นชักไว้หมด บุตรชายของเธอชอบความสบายตา คุณนนทินีใช้ผ้าขนหนูที่ถือติดมือมาด้วยเช็ดเบาๆ รอบโตะทำงาน แล้วเธอก็สะดุดตากับของชิ้นหนึ่งที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

มันเป็นกล่องไม้ขนาดสามคูณหกนิ้ว มีฝาเปิดปิดได้ และขณะนี้ฝากล่องก็เปิดอ้าอยู่ ลักษณะเหมือนบุตรชายของเธอเพิ่งจะหยิบของข้างในออกมาดูแล้วลืมปิด กล่องไม่น่าสนใจเท่าของที่อยู่ในกล่อง

ปิ่นปักผมทอง!

คุณนนทินีแอบดีใจเมื่อคิดว่าบุตรชายอาจซื้อมาให้หญิงสาวคนพิเศษก็ได้ เธอเฝ้ารอเฝ้าลุ่มนวลหลายปีให้ลูกได้เจอเจอผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขา แต่ความหวังก็ยังรางเลือนเหลือเกิน

“สวยดีนี่ลูก” เธอแก้มยิ้ยงเชิง

“อะไรครับแม่” น्ह์หันมามองพลางเลิกคิ้ว ก่อนจะอุทานเมื่อเห็นว่า

สายตาของมารดาจับอยู่ที่ใด “อ้อ...ปิ่นนั่นแหละครับ”

“จะ สวยดี ทำทางเหมือนของแก่นะลูก”

“ผมก็เผลอเหมือนกันครับว่าเก่าหรือเปล่า”

“อ้าว! ตอนซื้อมาคนขายเขาไม่ได้บอกหรือ” คุณนันทีนถามอย่างแปลกใจ ก็ปกติคนจะซื้อจะขายของต้องบอกที่มาและมูลค่าของสินค้าก่อนทั้งนั้น

“ผมไม่ได้ซื้อมาครับ”

คำตอบของนันท์ทำให้มารดา มองเขาอย่างไม่เข้าใจ นันท์ยิ้ม ละความสนใจจากงานตรงหน้าแล้วหันมาตอบมารดา

“ผมเก็บได้ครับ ตอนทีไปงานแต่งไอ้โมกผมยืมรถมันขับเล่น แล้วเกิดหลงทางไปเจอบ้านผู้หญิงคนนี้เข้า ตอนขากลับออกมาเหลือบเห็นปิ่นตกอยู่หน้าประตู เก็บมาแล้วว่าจะเอาไปคืน ฝนกั้ดันตกเสียหนัก วิ่งฝ่าฝนเข้าไปที่ตัวบ้านไม่ไหวเลยหยิบติดมาด้วย ตั้งใจว่ามีโอกาสผ่านแถวนี้จะแวะเอาไปคืนเขาครับ แต่ตั้งแต่ที่ไปเชียงใหม่ครั้งนั้นก็ยังไม่มีความหวังจะได้ขึ้นไปอีกเลย เมื่อก็หยิบมาดูยังนึกเสียใจว่าน่าจะวิ่งเอาไปคืนเขาเสียตั้งแต่วันนั้น ผมเลยกลายเป็นขโมยไปเลยทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ”

ท้ายประโยคนันท์เอ่ยเบาๆ เหมือนบ่นตัวเองมากกว่า

“คิดมากน่า” คุณนันทีนตอบ่าปლობบุตรชาย “เราไม่ได้คิดจะขโมยนี้ มีโอกาสไปเชียงใหม่อีกเมื่อไรก็เอาติดไปด้วย เอาไปคืนเจ้าของเขาซะ”

คุณนันทีนค่อยๆ บรรจงหยิบปิ่นปักผมที่นอนอยู่ในกล่องขึ้นมาพลิกดู แล้วตรงออกมาด้วยความพิศวงในฝีมืออันประณีต ลวดลายบนหัวปิ่นละเอียดอ่อนสวยงามทั้งยังฝังอัญมณีเอาไว้ สายระย้าที่ห้อยมาจากฐานนั้นตรงปลายประดิษฐ์เป็นรูปดอกไม้กลีบซ้อนดอกเล็กๆ ดูอ่อนหวานจากฝีมือและลักษณะของเม็ดอัญมณีพอประเมินได้ว่าน่าจะเป็นของเก่าไม่น้อย

แม้จะเสียดายอยู่สักๆ ที่บุตรชายมิได้ซื้อปิ่นปักผมแสนสวยนี้ให้ใคร

แต่เมื่อความหวังอย่างหนึ่งดับสูญ ความหวังใหม่ก็พร้อมจะสว่างไสว

ผู้หญิงคนนั้น...

เจ้าของปิ่นปักผมอันนี้จะเป็นคนเช่นไร จะสวยงามน่ารักแค่ไหน จะเป็นคนดีน่าคบหาหรือไม่หนอ...คุณนั่นทีนี่อดคิดแบบผู้หญิงมิได้ว่า บางทีนี้อาจจะเป็นพรหมลิขิตก็เป็นได้ จู่ๆ บุตรชายของเธอก็หลงทางไปเจอบ้านของผู้หญิงคนนี้ แล่ไปเก็บปิ่นของเขามาอีก

มันน่าคิดใหม่ละ

คำถามต่อมาจึงเกิดขึ้น

“สวยไหมลูก...เจ้าของปิ่นอันนี้”

“คงสวยมั่งครับ เสียตายผมมองเห็นหน้าไม่ชัด เขายืนอยู่บนบันได ฟาก็เริ่มมืดด้วย”

“ไม่เปิดไฟเหรอลูก” คุณนั่นทีนี่ถามอย่างแปลกใจ

“ไม่ครับ แต่ผมเห็นแสงไฟวับๆ แวมๆ เหมือนจะเป็นแสงเทียนหรือไม่ก็ตะเกียง ไฟอาจจะดับก็ได้มั้งครับแม่ ต่างจังหวัดนี้พอลมมาฝนมา ไฟดับก่อนเลย ตอนนั้นก่อนฝนตกพอดี”

“คงอย่างนั้นมั้งจ๊ะ” คุณนั่นทีนี่เห็นด้วยกับบุตรชาย เพราะเกิดและเติบโตมาในต่างจังหวัด จึงคุ้นเคยกับการที่ไฟดับอยู่บ่อยๆ เธอวางปิ่นคืนลงในกล่องดังเดิม และลงมือเช็ดโต๊ะทำงานบุตรชายจนสะอาดเรียบร้อยก็ชักชวนเขาอีกหน “ไปกินข้าวกันเถอะลูก แม่ให้เจี๊ยะตั้งโต๊ะแล้ว”

“ครับ” นัทรืรับคำแล้วกดบันทึทำงานที่กำลังค้างอยู่

“แม่ลงไปก่อนนะ นัทรืรีบตามลงไปละ”

คนเป็นลูกก็มารับแทนคำตอบ มองตามร่างท้วมของมารดาที่ก้าวออกจากห้องทำงาน สายตาเต็มเปี่ยมด้วยความรักและเกื้อหนุน ผู้หญิงคนหนึ่งเลี้ยงลูกมาตัวคนเดียว...ไม่น่าชื่นชมหรืออย่างไร นับแต่บิดาสิ้นชีวิตเมื่อห้าปีก่อนกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะเดินทางไปทำงานต่างจังหวัด คุณนั่นทีนี่ซึ่งขณะนั้นเป็นครูจึงต้องเพิ่มบทบาทในฐานะ

หัวหน้าครอบครัวขึ้นอีกหนึ่งบทบาท

การขาดหัวเรียวหัวแรงสำคัญไปนั้นทำให้ชีวิตช่วงแรกๆ ของสองแม่ลูกติดขัดไม่น้อย แม้ว่าบิดาจะจากไปโดยทิ้งเงินประกันชีวิตไว้ให้ก้อนหนึ่ง และบริษัทรับเหมาก่อสร้างเล็กๆ อีกบริษัทก็ตาม คุณนันท์จึงตัดสินใจลาออกจากอาชีพครูเพื่อมาดูแลบริษัทรับเหมาของสามี โชคดีว่าเธอเคยเข้ามาช่วยงานอยู่เนืองๆ จึงพอรู้เรื่องบ้าง ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะเข้ามาควบคุมดูแลบริษัทเล็กๆ ที่กำลังเติบโต แต่เธอก็ประทับประคองบริษัทแห่งนี้มาได้จนกระทั่งนัธท์ก้าวเข้ามาช่วยงานในบริษัทหลังเรียนจบ

เมื่อนัธท์เข้ามาช่วยงาน เขาค่อยๆ ปรับเปลี่ยนจากบริษัทรับเหมาก่อสร้างทั่วไปมาเป็นรับเหมางานระบบ ซึ่งประกอบไปด้วยระบบต่างๆ ทางวิศวกรรม เช่น ระบบไฟฟ้า ปรับอากาศ ดับเพลิง และระบบสุขาภิบาล ตามสาขาวิชาที่ร่ำเรียนมา แต่เป็นการปรับเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป กระทั่งสองปีหลังนี้เองที่หันมาจ้างงานระบบอย่างเต็มตัว พร้อมกับที่คุณนันท์นิ่วางมือจากบริษัทและหันมาทำสิ่งที่เธอรักและชอบ นั่นคือ...ทำขนมและอาหารขาย

ด้วยความที่เป็นคนมีฝีมือในการทำอาหาร เรียกว่าเป็นคนมีรสมีดีนั้นแหละ จึงทำให้ใครก็ตามที่ได้ลิ้มชิมรสอาหารหรือขนมที่เธอทำมักติดใจเสมอๆ เมื่อปลดปล่อยงานบริษัทให้ลูกดูแล คุณนันท์จึงตัดสินใจทำอาหารและขนมขายโดยอาศัยฝากขายตามร้านบ้าง ทำตามออร์เดอร์บ้าง เพื่อป้องกันของเหลือหรือขายไม่หมด

ตอนนี้อาชีพหลังเกษียณจากงานบริษัทของคุณนันท์ก็กลายมาเป็นอาชีพหลักที่นำรายได้มาให้เธอไม่น้อยทีเดียว

นัธท์หยิบกล่องที่มารดาวางคืนลงบนโต๊ะทำงานขึ้นมาดู ตั้งแต่กลับจากเชียงใหม่คราวนั้นเขาก็ลืมนี้นองอันนี้รวมไปถึงเจ้าของปิ่นเสียดสนิทจนกระทั่งเมื่อคืน...เมื่อเขาฝันว่าได้กลับไปที่เรือนกาแลหลังนั้นอีกครั้ง

ในฝันที่เหมือนความจริงทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นลานกว้างหน้าเรือน

บรรยายกาศยามโพล้เพล้ หรือแม้กระทั่งกลิ่นหอมของดอกไม้สีขาวที่ชูช่อ
พรายทั้งต้น นัทรียังได้เจอหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของเรือน...และเจ้าของปิ่นทอง
ด้วย เขารู้สึกว่าคุยกับเธอหลายเรื่อง แต่เมื่อตื่นขึ้นมากลับจำคำพูดได้เพียง
ประโยคเดียว

‘ข้าเจ้าบอกแล้ว บ่เจื้อ...ว่าจะได้ปะกันแหลม’

เมื่อตื่นขึ้นมานัทรียังได้กลิ่นหอมหวานของดอกพุทซ้อนอวลอยู่
รอบกาย ละม้ายว่าเขาตื่นขึ้นมามากกลางดงดอกพุทซ้อนกระนั้น เหตุนี้เอง
กลองที่ถูกซุกลิ้มไว้กันลิ้นชักโต๊ะทำงานจึงได้ออกมาวางหรออยู่บนโต๊ะในวันนี้

เขาเปิดฝากล่องออก สีทองสุกปลั่งของเครื่องประดับผมที่อยู่ภายใน
สะดุดตาเหลือเกิน อุบาทวนกระมังเมื่อกลิ่นดอกไม้ที่จำได้ขึ้นใจว่าเป็น
พุทซ้อนกรุ่นกำจาย เหมือนเจ้าต้นไม้นี้ยังไม่เฒ่าไม่แก่ แต่เพียงครู่เดียว
กลิ่นหอมก็จางหาย นัทรียังได้แปลกใจอะไร เขาคิดอย่างคนที่ยึดมั่นในสิ่งที่
วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้เท่านั้นว่า เป็นเพราะความทรงจำแรกที่เขาพบกับ
เจ้าของปิ่น ทำให้จดจำเธอพร้อมกลับกลิ่นดอกไม้ที่อวลอยู่รายรอบในขณะที่
เจอเธอนั่นเอง

นัทรียอมปิ่นทองพลางย้อนนึกถึงความฝันของตน ถ้าเป็นจริงอย่างที่
ฝันก็คงดี...เขายากกลับไปที่นี่ จะได้คืนปิ่นให้แก่เจ้าของ แม้จะให้เหตุผล
เช่นนั้น ทว่านัทรียังรู้เท่าใจดีว่าความจริงแล้วเขายากพบผู้หญิงคนนั้นต่างหาก
น่าแปลกที่แม้ตอนเจอกันเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเธอ แต่นัทรียังจำผู้หญิง
คนนี้ได้ขึ้นใจ...โดยเฉพาะเสียงของเธอ

เสียงนุ่มนวล อ่อนหวานยามเอื้อนเอ่ยแต่ละประโยคนั้นฟังแล้วรู้สึก
สบายใจอย่างบอกไม่ถูก น่าเสียดาย ค่อยตั้งนานเขา กลับลิ้มถามชื่อเธอ แถม
ไปอีกทีจะจำทางได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ยิ่งนึกก็ยิ่งเสียดายจนเผลอถอนหายใจ
โดยไม่รู้ตัว

กลิ่นพุทซ้อนโรยมาอีกครั้ง คราวนี้หอมฉุนกว่าเดิมจนนัทรียะงักกึก
ด้วยความแปลกใจ ในสวนไม่มีต้นไม้นชนิดนี้สักต้น กลิ่นหอมมาจากไหน

กันเล่า จะว่าอุปาทาน...กลิ่นก็ชัดเจนเหลือเกิน

หรือว่า...

ชายหนุ่มดึงลิ้นชักออกมาเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาเก็บอะไรบางอย่างไว้ในนั้น บางทีกลิ่นหอมอาจจะมาจากสิ่งนั้นก็ได้อีก

อะไรบางอย่างที่ว่านอนนิ่งอยู่ตรงชอกมุมหนึ่งของลิ้นชัก มันคือกิ่งก้านแห้งโรยที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นช่อดอกไม้สดสวย กลีบดอกสีขาวบริสุทธิ์บัดนี้กลายเป็นสีเหลืองเช่นเดียวกับกิ่ง ก้าน และใบ ที่เปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีน้ำตาลไหม้ นัทรียับมันขึ้นมาอย่างเบามือ ด้วยกลัวกลีบแห้งโรยจะร่วงกระจัดกระจาย

ชายหนุ่มค่อยๆ จดจุมูกลงสูดกลิ่น แต่กลิ่นหอมที่เคยกรุ่นกำจายบัดนี้ไม่เหลือแม้แต่น้อย มีเพียงกลิ่นใบไม้ดอกไม้แห้งที่มีได้หอมหวานดังเคย

แล้วกลิ่นหอมมาจากไหนกันหนอ...คำถามนั้นดังอยู่ในใจชายหนุ่มทว่ายังไม่ทันคิดหาคำตอบ ก็มีเสียงเรียกจากหน้าประตู

“คุณคะ มีแขกมาขอพบค่ะ”

“ใครนะเจ๊ียบ” นัทรียถาม น้ำเสียงแปลกใจ เพราะไม่ค่อยนักที่จะมีคนมาเยี่ยมเยียนถึงบ้าน

“เขาบอกว่าเป็นเพื่อนคุณค่ะ ชื่อโมก”

นัทรียยกหน้าแล้วบอกสาวใช้ว่าจะลงไปไม่ช้า แม้ออกจะแปลกใจที่โมกเดินทางมากรุงเทพฯ ทั้งยังแวะมาหาเขาถึงบ้าน แต่นัทรียก็ได้เสียเวลาไปกับความสงสัยนานนัก เขาเชื่อว่าจะได้รับคำตอบก็เมื่อได้เจอผู้เป็นเพื่อน

ทว่านัทรียก็ได้คาดคิดว่าโมกจะมาพร้อมกับข่าวดีสำหรับเขา

เมื่อนัทรียไปที่ห้องรับแขกนั้น โมกกำลังสนทนากับคุณนนทิที่อยู่หน้าจะเป็นการถามสารทุกข์สุกดิบในฐานะที่เคยเห็นกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อตอนที่นัทรียไปร่วมงานแต่งงานของโมก มารดาของเขายังฝากคำอวยพรไปให้ พร้อมของขวัญเป็นปลอกหมอนที่เย็บและปักเองกับมือ

“นัทรียมาแล้ว” คุณนนทิเฝ้ายืนขึ้นเมื่อเห็นบุตรชายเดินลงบันไดมา

“โมกอยู่กินข้าวด้วยกันนะลูก”

“ครับแม่ นานๆ จะมีโอกาสได้กินข้าวฝีมือแม่ทั้งที่ ผมไม่ปฏิเสธอยู่แล้วครับ” โมกบอกมารดาของเพื่อนพลาญยิ้มกว้าง ก่อนพยักหน้าทักทายเพื่อนที่เพิ่งเดินลงมา

“มารุ่งเทพฯ ก็วันแล้ววะเนี่ย” นัทร้ทัก

“มาถึงเมื่อคืนวะ นั่งเครื่องมา”

“แล้วนี่แกพักที่ไหน โรงแรมเหรอ” นัทร้ถาม เพราะรู้ว่าบ้านที่กรุงเทพฯ ของครอบครัวโมกนั้นปล่อยให้เช่าตั้งแต่ลูกหลานเรียนจบกลับไปอยู่เชียงใหม่แล้ว

“โรงแรมลิ สะดวกดีด้วย เข้ามาก็ลงไปกินบุฟเฟต์อาหารเช้า ห้องพักก็มีแม่บ้านมาทำความสะอาดเปลี่ยนผ้าปูให้เรียบร้อย มาอยู่แคว้นสองวันเดี๋ยวก็กลับแล้ว”

“มาเรื่องงานเหรอวะ” เมื่อเรียนจบโมกไม่ได้ทำงานในสายอาชีพที่เรียนมาเหมือนอย่างเขา เพราะทางบ้านมีกิจการส่วนตัวอยู่แล้ว “แล้วทั้งเมียมาอย่างนี้ เมียไม่เหงาแยเหรอ ไม่พามาด้วยละ จะได้มาเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศ”

สีหน้าของโมกเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อเพื่อนถามถึงภรรยา ดวงตาของเขาฉายแววอดทนระอาใจ ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องผิดสังเกตอย่างมากสำหรับคนที่เพิ่งจะแต่งงานได้ไม่กี่เดือน นัทร้เห็นความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็ออกจะแปลกใจ เพราะจำได้ว่าภรรยาของเพื่อนเป็นลูกสาวคนใหญ่คนโตมีหน้ามีตาคนหนึ่งของเชียงใหม่ หน้าตาการศึกษาก็จัดว่าดีไม่น้อย แม้จะยังไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันเป็นส่วนตัว แต่จากที่เห็นก็น่าจะเป็นคนน่ารัก น่าคบหาแล้วอะไรเล่า...ที่ทำให้เพื่อนของเขาแสดงสีหน้าเช่นนั้น

รักขมเสียแล้วหรือ...

ช่างน่าเศร้า...นัทร้คิดในใจ ถ้าเขาคิดจะแต่งงานกับใครแล้วละก็ เขาต้องแน่ใจแล้วว่าผู้หญิงคนนั้นคือคนที่เขาเฝ้าตามหามาตลอดชีวิต เป็น

ผู้หญิงที่จะอยู่กับเขาได้แม้ในยามที่มีพายุโหมกระหน่ำ จะยืนเคียงข้างเพื่อ
ยืนหยัดเผชิญทุกข์และสุขที่จะผ่านเข้ามาในชีวิต

และเพราะยังไม่เจอผู้หญิงเช่นที่ว่านั้น นัทรจึงไม่ยอมเสียเวลาไปกับ
รักสายทาง แม้จะมีผู้หญิงหลากหลายผ่านเข้ามาทำความรู้จัก

ใจบอกว่าไม่ใช่...ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่เขาไม่ยากผืน เมื่อผู้หญิงที่เขา
อยุ่ยังเดินทางมาไม่ถึง เขาก็จะรอต่อไป

“พอติดาเขานัดกับเพื่อนเขาไว้ว่าจะไปสังคีปรักกัน เลยไม่ได้มาด้วย”

ยิ่งฟังคำตอบของเพื่อน นัทรก็ยิ่งแปลกใจ...ผัวเมียคู่นี้แปลกดี เมีย
จะไปไหน ผัวไม่ห่วงไม่หวงบ้างหรือไง ปล่อยให้ไปคนเดียว ถ้าแต่งงานกัน
มาหลายปีคงไม่แปลก นี่ยังเป็นคู่ข่าวใหม่ปลามันอยู่เลย แยกกันเที่ยวเสีย
แล้ว

นัทรพยักหน้าให้ ก่อนจะชวนเพื่อนย้ายไปนั่งที่โต๊ะกินข้าวเมื่อเห็นว่า
มารดาเดินออกมาจากครัวแล้ว

“แล้วเป็นยังไงมายังไงถึงได้แะมาหาถึงบ้านวะโมก”

เมื่อหัวข้อสนทนาถูกชักนำให้ห่างจากเรื่องส่วนตัวแล้ว โมกก็มีท่าทาง
สบายอกสบายใจขึ้น เขาคลี่ยิ้มกว้างยามตอบคำถามเพื่อน

“ก็มีข่าวมาบอกแะนะลิ”

นัทรขมดคิ้วขณะเหลียวมามองโมก ดวงตามีแววแปลกใจชัดเจน...
ข่าว? โมกมีข่าวอะไรมาบอกเขาเล่า หรือว่าข่าวคราวของเพื่อนที่เรียนมา
ด้วยกัน เมื่อคิดเช่นนั้นเขาจึงถามออกไป

“ใครจะแต่งงานวะ”

โมกหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ทางฝั่งซ้ายมือของหัวโต๊ะออก
และทรุดนั่ง ขณะที่นัทรนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเขา โดยมีคุณนนทิหนึ่งเป็น
ประธานตรงหัวโต๊ะ สาวใช้เดินเข้ามาพร้อมจานใบใหญ่ที่มีแผ่นโรตีสอด
กรอบเรียงไว้เต็ม กลิ่นหอมของแป้งกับเนยลอยกรุ่น

“นายนั่นแหละ เมื่อไรจะแต่งงาน” โมกย้อนถาม แม้จะถามไปอย่าง

นั่นเองเพราะรู้คำตอบดี แต่เขารู้ใจมารดาของเพื่อนดีว่าอยากให้ลูกชายพาว่าที่ภรรยาามาแนะนำให้รู้จักสักที

นัทรื้ป่าวประกาศตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยว่าเขายังไม่คิดเรื่องมีแฟน เขาให้เหตุผลที่ใครต่อใครฟังแล้วก็ส่ายหัว และปรัมปราว่าเขาจะต้องกลืนน้ำลายตัวเองเข้าสักวัน แต่จนแล้วจนรอด...สี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย นัทรื้ก็ไม่เคยคบหากับหญิงสาวคนไหนสักคน ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้ขี้ขี้เหร่ แถมยังเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยที่สาวๆ รุมกรี๊ดกันไม่น้อย

เพื่อนๆ เคยสงสัยว่าเขาเบี่ยงเบนหรือเปล่าจึงไม่คิดมีแฟน แต่ข้อสงสัยนั้นก็หมดไปเมื่อนัทรื้แสดงออกชัดเจนว่าเขาชอบผู้หญิงเหมือนอย่างผู้ชายคนอื่นๆ เพียงแต่...เขายังไม่คิดจะคบหาใครจริงจัง ที่สำคัญ...นัทรื้ย้ำเสมอว่า...

เขายังไม่เจอคนที่เขาเฝ้ารอ

แม้จะฟังดูน่าเศร้า แต่สำหรับนัทรื้แล้ว...เขาจริงจังกับมันมาก

คนที่นั่งตรงหัวโต๊ะปรายตามองบุตรชายอย่างวาดหวัง แม้จะรู้แก่ใจว่าความหวังของเธอริบหรี่เหลือเกิน...ลูกสนใจแต่งงาน จนเธอกลัวว่าเขาจะเป็นพวกบ้านาน ไม่ใช่ัวมั่นไม่ดี แต่ประสาคนเป็นแม่ ก็อยากให้ลูกมีคนดูแล มีคนมาเติมเต็มชีวิต เมื่อวันหนึ่งที่เธอไม่อยู่เขาจะได้มีคนช่วยคิดและเป็นที่กำลังใจให้กันและกัน

เพราะครอบครัวคือพื้นฐานสำคัญที่สุด

นัทรื้เหลือบมองไปทางมารดาแล้วยิ้มจางๆ ก่อนตอบไม่เต็มเสียงนัก “ก็มันยังไม่เจอ”

“กว่าจะเจอ สงสัยแม่คงไม่ทันได้อยู่ถึงงานแต่ง” คุณนันท์นินเปรยก่อนหันไปถามโมกอย่างเอาใจว่า “โรตีสี่ไหมจ๊ะ กินกับแกงเขียวหวานเนื้ออร่อยนะโมก...เอ๊ะ! โมกกินเนื้อสี่ไหมจ๊ะ”

“กินครับแม่” โมกตอบพร้อมตักแผ่นโรตีสี่ที่ตัดเป็นชิ้นพอดีคำใส่จานตนเอง

“แล้วนี่โมกมาคนเดียว ทำไมไม่พาแฟนมาด้วย จะได้รู้ว่าสวยงามน่ารักแค่ไหน”

คุณนนทินเอย่ยามไปตามเรื่อง ถามเสร็จก็ตักแกงเขียวหวานเนื้อราดบนโรตีสีให้เพื่อนลูกชาย จึงไม่ได้เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของฝ่ายนั้น คล้ายคนที่โดนแตะตรงจุดอ่อน เขายิ้มเจื่อนยามตอบคำถามผู้อาวุโสกว่าด้วยน้ำเสียงที่จืดเจื่อนไม่แพ้กัน

“ดาเขาไม่อยู่ครับ”

คุณนนทินมิได้สังเกตเห็นความผิดปกติดังกล่าว จึงยังคงซักถามต่อ

“รับมีลูกกันไวๆ ละ อย่าให้พ่อแม่เขารอนานนัก คนแก่ก็มีเท่านี้แหละ พอลูกโตมีครอบครัว ก็รอจะอุ้มหลาน ดูอย่างแม่สิ อยากมีหลานใจจะขาดแต่ทำยังงี้ได้” คุณนนทินปรายตาไปทางลูกชายแวบหนึ่งพลางเอย่ต่อ “ลูกชายเขาบอกว่ายังไม่เจอคนที่ใช่ กว่าจะได้อุ้มหลาน สงสัยคงจะตะบันน้ำหมากไม่ไหวแล้วนั่นแหละ”

“โอ้! แม่ครับ” นัทร้ทำเสียงอ่อย

เมื่อก่อนยังพอว่า เพราะยังเรียนไม่จบ ถึงไม่มีแฟน มารดาก็แค่ถามๆ ไม่ได้เข้าซี้อะไรมาก แต่พอเรียนจบทำงานเท่านั้นแหละ เรื่องไม่มีแฟนของเขาก็ดูท่าจะกลายเป็นประเด็นที่คุณนนทินหยิบยกมาพูดอยู่เสมอ

“อะไรจ๊ะ แม่ก็พูดของแม่เฉยๆ” คนเป็นแม่หันมาบอกลูกชาย

“ถ้ามันหาเจอกันง่ายๆ ผมจะหาให้แม่วันนี้เลย” นัทร้ตัดพ้อ แต่โดนมารดาสวนกลับมาทันควัน

“มันก็ไม่น่าจะหายากหาเย็นอะไรนี่ ใช้ไหมโมก” ท้ายประโยคคุณนนทินีหาลูกดู

โมกซึ่งกำลังฟังแม่ลูกเถียงกันเพลินๆ ถึงกับตั้งตัวไม่ทัน แม้จะรู้ว่าผู้ส่งวัยพูดโดยมิรู้ แต่เมื่อได้ยินคำถามที่แทงใจไม่น้อย โมกก็อดยอกแสบใจมิได้ เขาไม่เคยนึกเลยว่าความสุขเพียงชั่วครู่ที่ฝ่ายหญิงยินยอมและยืนยันว่าจะไม่มีพันธะต่อกัน จะกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เขากับเธอต้องผูกพันกันด้วย

‘ทะเบียณสมรส’

โมกรู้จักกับลชิตาเพราะเจอกันในงานเลี้ยง ครอบครัวของเขาและเธออยู่ในแวดวงธุรกิจเดียวกัน พ่อแม่ก็รู้จักกัน การแต่งงานของทั้งคู่เป็นยิ่งกว่าความพอใจของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย เพราะเท่ากับได้รวมเป็นทองแผ่นเดียวกัน

แต่ความสัมพันธ์ฉาบฉวยเพียงชั่วข้ามคืนไม่ได้ก่อให้เกิดความรัก แม้แต่น้อย เมื่อต่างคนต่างต้องมาอยู่ด้วยกันโดยที่ไม่เคยเรียนรู้ซึ่งกันและกันมาก่อน ก็ทำให้ชีวิตคู่ดูจะลุ่มๆ ดอนๆ ตั้งแต่ยังไม่พ้นเดือนแรก

ลชิตาเป็นผู้หญิงสวย เปรี๊ยะ และหัวสมัยใหม่ สมกับที่เรียนจบนอกนั้นแหละ ความโดดเด่นของเธอนี้เองที่สะดุดตาโมกเข้าอย่างจัง เหมือนนภมรยามพบดอกไม้งามก็ย่อมอยากแฉะเวียนเข้าไปดมดม ลชิตาเป็นดอกไม้งามก็จริง แต่เธอเป็นดอกไม้ที่มีเพียงรูปสวย แต่ไร้ซึ่งกลิ่นอันเป็นเสน่ห์ อาจเพราะถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจกระมัง จึงทำให้เธอวางตัวเหนือคนอื่นอยู่เสมอ

แล้วก็ไม่นานแม่แต่กับโมก ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสามี

“ตกลงนายมีข่าวอะไรวะโมก ยังไม่ได้บอกเลย”

นั้ท์ถาม ดึงคนที่ตกอยู่ในภวังค์ขึ้นมา โมกสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนปรับสีหน้าเป็นปกติยามตอบคำถามคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

“เรื่องงาน พอตีมิโรงแรมห้าดาวกำลังหาบริษัทมาดูแลเรื่องงานระบบ...พวกไฟฟ้า ประปา แอร์นะ ฉันเลยนึกถึงแก สนใจไหมล่ะ”

คนฟังแทบหูผึ่ง...โรงแรมห้าดาว! ทำไมจะไม่สนใจเล่า ในเมื่อมันคือใบเบิกทางชั้นดีที่จะทำให้บริษัทของเขาก้าวออกไปเป็นที่รู้จัก และนั่นหมายความว่าโปรเจกต์ดีๆ อีกมากจะตามมา ถึงกระนั้นด้วยความที่รู้ดีถึงข้อกำหนดในการเข้าประมูลงานของโรงแรมระดับห้าดาว ซึ่งส่วนมากมักจะเป็นเซนโรงแรมชื่อดังทั้งสิ้น จึงทำให้นั้ท์ตั้งคำถามกับเพื่อน

“แต่ทำไมเขาถึงจะมาให้บริษัทฉันทำ โรงแรมห้าดาวมักมีลิสต์บริษัทอยู่ในมืออยู่แล้วนี่”

“ก็...” โมกอีกอักข้อยู่ครู่ก่อนจะตอบอย่างคลุมเครือว่า “ฉันก็ไม่รู้ ค่อยกับเขามา แต่เขาก็ไม่ได้ให้รายละเอียดอะไร อาจจะไม่ถูกใจก็ได้มั้ง โรงแรมพวกนี้สเปกหยาบหยาบจะตาย”

“สนธิ ถ้าสเปกหยาบหยาบ แล้วจะรอดมาถึงบริษัทเล็กๆ อย่างฉันระะ”

โมกได้แต่เงยบงัน...ก็คำตอบที่เขารู้มันเหลือเชื่อเกินไป...เหลือเชื่อจนกระทั่งเขาไม่อยากบอกเพื่อน

“สนใจหรือเปล่าละ ถ้าสนใจก็ลองยื่นเอกสารเข้าไปดู”

“สนธิ!”

ใครเล่าจะไม่สน ถึงแม้ว่ามันจะฟังดูแปลกๆ ก็ตาม แต่เมื่อโอกาสมาถึงมือแล้ว มีหรือที่จะไม่คว้าเอาไว้ แวบหนึ่งคำพูดที่ได้ยินในความฝันดังขึ้นมาในความคิด

‘ข้าเจ้าบอกแล้ว บ่เจ้อ...ว่าจะได้ปะกันแหลม’

๓

เสียงพูดคุยกะหุนกะหนิงที่ดังมาจากห้องครัวซึ่งอยู่ทางด้านหลัง ทำให้คนที่เพิ่งเดินเข้าบ้านมาทำเสียงในลำคอด้วยความไม่พอใจเมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงใคร ลชิดาไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเธอถึงไม่ชอบหน้าญาติพี่น้องของสามี ทั้งที่ฝ่ายนั้นก็ไม่เคยทำอะไรให้ คุยกัณฑ์แทบจะนับครั้งได้ เพราะพูดแก้วย้ายออกไปพักอยู่ที่รีสอร์ทตั้งแต่ก่อนที่ลชิดาจะแต่งงานและย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้เสียอีก

เพราะความที่ไม่ชอบหญิงสาวคนนั้น และมองว่าพูดแก้วยเหมือนเหลือบรินที่มาเกาะดูตเลียดพ่อแม่สามี เธอจึงออกปากกับโมกตั้งแต่แต่งงานกันใหม่ๆ ว่าอยากปลูกบ้านสักหลัง ที่ดินของพ่อแม่โมกก็มีตั้งเยอะแยะ ขนาดพูดแก้วที่เป็นแค่หลานเท่านั้นยกที่ให้ทำรีสอร์ทได้เลย โมกเป็นลูกชายทั้งคนทำไมท่านจะไม่ยกที่ให้

ลชิดาเสนอให้ปลูกบ้านบนที่ดินติดกับรีสอร์ทของพูดแก้ว ที่ตรงนั้นกว้างใหญ่ไม่ใช่ชน้อย มีเรือนไม้โบราณอยู่หลังหนึ่งก็จริง แต่ก็ถูกทิ้งร้างไว้อย่างนั้น ลชิดารู้ว่าทุกวันนี้พูดแก้วเป็นคนเข้าไปดูแลเรือนหลังนั้นรวมไป

ถึงที่ดินโดยรอบ ก็เพราะเหตุนี้แหละเธอถึงเสนอให้ปลูกบ้านที่นั่น ทั้งที่จะว่าไปที่ดินของพ่อแม่เธอก็ไม่ใช่น้อย ลองเธอเปรยให้พ่อแม่ได้ยิน ชี้คร้านปานนี้คงมีบ้านเป็นของตัวเองแล้ว ไม่ต้องมาอาศัยอยู่กับพ่อแม่ของโมกเหมือนเด็กไม่รู้จักโตอย่างนี้หรอก จะไปไหนทำอะไรก็เหมือนมีคนคอยจับตาดูตลอดเวลา

ถึงจะไม่มีใครมาพูดอะไรให้ได้ยิน แต่ลษิดาก็ถืออัตร้าความใจอยู่ดีตอนที่โมกบินไปทำธุระที่กรุงเทพฯ เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เธอจึงถือโอกาสนัดเพื่อนบินไปช้อปปิ้งที่สิงคโปร์เสียเลย

ลษิดาเปลี่ยนใจไม่เดินขึ้นห้องส่วนตัวซึ่งอยู่ชั้นบน เธอเดินจตผีเท้าเยียบกริบไปยังท้ายบ้าน...ที่ตั้งของครัวนั่นเอง

เสียงพูดคุยก้อยๆ ดังขึ้นตามลำดับ น้ำเสียงที่แม่สามีใช้กับหลานสาวซึ่งจะว่าไปก็เป็นหลานจากฝั่งบิดาของโมก ไม่ใช่หลานแท้ๆ ของคุณหมอนวเอง แสดงออกถึงความรักใคร่เอ็นดูไม่น้อย ลษิดาฟังแล้วรู้สึกยุบยิบในใจ คุณหมอนวลก็พูดจาดีกับเธอเช่นกัน แต่ทำไมหนอ...ลษิดารู้สึกว่ายังไงก็ไม่เหมือนยามที่แม่สามีพูดกับหลานสาวคนนี้

“ขาดรสอะไรบ้าง ขาดหวานก็เติมน้ำตาลไปหน่อย ไม่ต้องมากนะลูก ชิมให้รสมันกลมกล่อม ไม่โดดไปทางโน้นที่ทางนี้”

“พูดว่าพอดีแล้วค่ะแม่”

พูดแล้วเรียกป้าสะใภ้ว่า ‘แม่’ มาแต่ไหนแต่ไร ซึ่งนี่เองก็ทำให้คนที่แอบฟังอยู่อดหันไปเสมิได้

“ถ้าอร่อยแล้วก็รอให้เดือดแล้วปิดไฟนะลูก เดี่ยวแม่ออกไปดูก่อนว่าใครมา ตะกี้ได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามา”

ได้ยินประโยคนั้นเข้า ลษิดาเลยหันหลังวิ่งกลับไปทางเดิม ไม่อยากให้แม่สามีมาเห็นว่าเธอแอบฟังอยู่ วิ่งมาถึงบันไดแล้วก็เลยวิ่งต่อขึ้นห้องส่วนตัวเสียเลย

พอเปิดประตูเข้าห้อง ลษิดาก็แทบผงะด้วยความตกใจเมื่อเห็นโมก

นั่งอยู่บนเก้าอี้แบบเลิฟซีตที่ตั้งอยู่ปลายเตียง กำลังครีโมโตโทรทัศน์หาช่องดู ผู้เป็นสามีหันมามองเธอพลางเลิกคิ้วเป็นคำถามเมื่อเห็นเธอมีท่าทางเหมือนวิ่งหนีใครมา ลษิตายิ้มเจื่อนก่อนหาข้ออ้าง

“ดาเข้าห้องน้ำก่อนนะ ไม่ไหวแล้ว”

พูดจบเธอก็วิ่งเข้าห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอน ปิดประตูได้ก็พ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เห็นโมกบอกรมึนติดกับเพื่อน เธอก็คิดว่าเขาจะไม่อยู่เสียอีก

ลษิตาดึงกระดาษทิชชูจากกล่องที่วางอยู่ข้างเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้ามาซับเหงื่อที่ผุดบริเวณโหนกตรงหน้าผากและที่สันจมูก เหงื่อออกหน้ามันขนาดนี้เสียสามีจะจับปรัชได้ว่าเธอไม่ได้รีบวิ่งมาเข้าห้องน้ำ หากแต่วิ่งหนีมารดาของเขามาต่างหาก

รออยู่จนคิดว่าสมควรแก่เวลา เธอก็กดชักโครกให้เกิดเสียงแล้วเปิดประตูห้องน้ำ

โมกยังนั่งอยู่ที่เดิม และยังกตรีโมตหาช่องอยู่เช่นเดิม ท่าทางเหมือนหงุดหงิดหรือเบื่ออะไรสักอย่าง แต่ลษิตาครั้นจะถามถึงสาเหตุที่ทำให้สามีนั่งหน้าเป็นจวก เธอโพลไปถามเรื่องที่คาใจมากกว่า

“น้องคุณมาทำอะไรละวันนี้”

“เขาก็มาหาแม่สิ พูดอยู่บ้านนี้มาตั้งแต่เล็ก ก็ต้องคิดถึงแม่ คิดถึงบ้านบ้างสิ” โมกพอรู้ว่าภรรยาไม่ใคร่ชอบญาติพี่น้องของเขานัก

“เอ๊ะ! ดาถามดีๆ นะคะโมก”

“ผมก็บอกดีๆ เหมือนกัน ก็เห็นคุณถามเหมือนไม่ชอบใจที่เห็นพูดมาบ้าน”

โมกตอบ ไม่สนใจท่าทางกระฟัดกระเฟียดของภรรยา เขามักพูดกับเธอตรงๆ แบบนี้เพราะรู้สึกว่าคุณคนที่แสดงออกถึงความชอบและไม่ชอบของตนชัดเจนโดยไม่สนใจความรู้สึกคนอื่นอย่างลษิตา ก็สมควรได้รับในสิ่งเดียวกัน

โมกไม่เคยคิดว่าคำพูดเขาจะทำให้เธอเสียใจ และลษิตาก็แสดงออก

ให้เห็นว่าเธอไม่สะทกสะท้านกับคำพูดของเขา อาจระพิดกระพืดบ้าง แต่เดี๋ยวเธอก็ลืมเมื่อมีเรื่องใหม่ที่น่าสนใจกว่าผ่านเข้ามา

ก็เหมือนครั้งนี้... ลษิดาฟังคำตอบแล้วยกไหล่ เธอไม่ชอบพูดแก้ว... ก็จริงอยู่แล้ว ดีเสียอีกที่โมกไม่รู้ หญิงสาวเดินเข้าหลังฉากไม้ที่ตั้งบังประตูห้องน้ำไว้เป็นที่ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอเปลื้องชุดที่สวมอยู่ออก เหลือเพียงชุดกระโปรงซับในสีเนื้อ แม้จะเป็นสาวเปรี้ยวแต่งตัวจัด บางครั้งก็นุ่งกระโปรงสั้นเหนือเข่าหลายนิ้ว หรือใส่เสื้อคอคว้านลึกยั่วสายตา แต่ถ้าเมื่อไรที่เธอสวมกระโปรงหรือชุดกระโปรงอย่างที่เรียกกันว่าเดรส ลษิดามักจะสวมชุดซับในอีกชั้น มันคงเป็นความเคยชิน เพราะเธอใส่มาตั้งแต่สมัยเพิ่งแตกเนื้อสาว อายุสิบสามสิบสี่โน่น

ลษิดาเดินออกมานั่งเบียดสามีบบนลิฟชิต โมกขยับตัว มิได้ขยับหนี แต่เหมือนจะเปิดทางให้อีกฝ่ายนั่งได้สบายขึ้น เขาอดปรายตามองเรือนร่างอรชรที่ซ่อนอยู่ใต้เนื้อผ้าเส้นบางมิได้ ถึงแม้จะไม่ชอบใจนิสัยบางอย่างของภรรยา และพูดจាកันดึๆ แทบไม่เคยเกินสามประโยค

แต่มีอย่างหนึ่งที่โมกยอมรับกับใจตน...

เขาพึงพอใจในเรือนร่างและหน้าตาของภรณายังกว่าอะไรทั้งหมดในตัวเธอ ลษิดาไม่ได้เป็นผู้หญิงสวยจัด แต่เธอดูดีและรู้จักดึงดูดเด่นของตัวเองออกมา บุคลิกท่าทางเชื่อมั่นของเธอยิ่งทำให้ดูโดดเด่นกว่าใคร

และอีกสิ่งที่โมกต้องยอมรับก็คือ แม้ชีวิตการแต่งงานจะลุ่มๆ ดอนๆ ตั้งแต่เดือนแรกเพราะความแตกต่างกันในหลายเรื่อง ทว่าเรื่องเดียวที่ทั้งคู่เข้ากันได้ดีก็คือ...เรื่องบนเตียง!

ถ้าเปรียบโมกเป็นไฟแล้วละก็ ลษิดาก็เป็นน้ำมันดีๆ นี่เอง

ลษิดาเอียงกายมาทางสามี หูตาแพรวพราวเมื่อเห็นสายตาของอีกฝ่ายวนเวียนอยู่บนเนื้อตัวของเธอ หญิงสาวเบียดเข้าหาจนทรวงอกนูนๆ หนุนเบียดเข้ากับต้นแขนอีกฝ่าย เธออมยิ้มเมื่อรู้สึกได้ว่าสามีหายใจแรงกว่าเดิม แม้การแต่งงานจะทำให้เธอรู้สึกว่าคุณจำกัดิสรภาพ ถึงกระนั้นก็ยังมีส่วนอย่าง

ที่เธอถวิลหาอยู่ไม่คลาย

จะอะไร...ถ้าไม่ใช่ ‘รสรัก’ ที่เขามอบให้เธอนั้นอย่างไร ลษิตาไม่รู้
หรือว่าความรู้สึกดังกล่าวจะเป็น ‘ความรัก’ หรือเปล่า ที่รู้คือ ยามที่เขา ‘รัก’
เธอ...

เธอรู้ชัดเจนว่า...เธอเป็น ‘เจ้าของ’ เขา!

หญิงสาวเอนศีรษะลงซบไหล่อีกฝ่าย พลางบอกด้วยเสียงออดอ้อน

“ตายอมรับค่ะว่าดาไม่ชอบพุดแก้ว ก็เหม...พุดแก้วนะเป็นแค่หลาน
คุณพ่อณะคะ แต่ดูสิคะ คุณแม่ยกที่ให้ไปตั้งผืนแล้ว แล้วดารู้ณะคะว่า
พุดแก้วอยากได้ที่ผืนติดกันนั้นด้วย ถึงทำเป็นเข้าไปดูแลหาความสะอาด
คุ่มแก้ว ทั้งที่คุณแม่ให้คนอื่นๆ เข้าไปทำก็ได้ มันเป็นแผนของพุดแก้ว
นั้นแหละ เดี่ยววันหนึ่งคุณแม่ก็ใจอ่อน ยกที่ผืนนั้นให้อีก แล้วโมกจะ
ไม่เหลืออะไรเลย”

ที่ดินที่ลษิตาพุดถึงคือที่ดินแปลงติดกันกับรีสอร์ตของพุดแก้ว ที่
แปลงนั้นเป็นของต้นตระกูลฝ่ายมารดาเขา สืบสายไปทางผู้เป็นยาย หรือที่
โมกกับพุดแก้วเรียก ‘เจ้ายาย’

เจ้านวลต้องเป็นมารดาของคุณหอมนวล และเป็นหลานสาวคนเดียว
ของเจ้าสุริยวงศ์ เจ้านวลต้องมีพี่ชายอีกคน แต่เสียชีวิตตั้งแต่รุ่นหนุ่ม มรดก
ที่ทางของเจ้าสุริยวงศ์จึงตกแก่เจ้านวลต้องทั้งหมด รวมถึงที่ดินแปลงใหญ่
ที่คุณหอมนวลแบ่งให้พุดแก้วสร้างรีสอร์ตนั้นด้วย

“คิดเล็กคิदनอย่นาดา ตอนแม่ยกที่ให้พุด แม่ก็ยกที่แปลงติดกันให้
โมกด้วยแล้วไง”

“แต่โมกก็ขายส่วนของตัวเองไปหมดแล้วนี่” ลษิตาแย้ง หญิงสาว
หมายถึงที่ดินแปลงที่กำลังมีการก่อสร้างโรงแรมระดับห้าดาวอยู่นั่นเอง

“ก็หมดเฉพาะที่ที่เป็นของผม แต่ของแม็กก็ยังมีอยู่นี่นา ยังไงเสียแม็กก็
ต้องยกที่ดินที่ตั้งคุ่มแก้วให้ผมอยู่แล้ว”

“โมกแน่ใจเธอว่าคุณแม่จะไม่ใจอ่อน”

“เชื่อเถอะนะ...” ปลายเสียงคนพูดไม่มั่นคง ร่างนูนนึ่มหอมกรุ่นที่เอนอิงกับอกยิ่งเบียดเข้าหาเหมือนหัวใจ มือเรียวเริ่มซุกซ่อนอยู่ตรงสลับเสื้อของเธอ ไล่ปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ดๆ โมกคว้ามือภรรยาไว้พรางตาม ทั้งที่รู้คำตอบเต็มอก “จะทำอะไร”

ลชิตาซ่อนตาขึ้นมองแทนคำตอบ เธอละมือจากกระดุมเสื้อที่ตอนนั้นถูกปลดหมดแล้ว เอื้อมลึกเข้าไปลูบไล่แฉะอกกำยำอย่างหลงใหล ถึงหุ่นจะไม่บึกบึนเหมือนผู้ชายที่เล่นกล้าม แต่โมกก็มีกล้ามเนื้อที่สวยงามพอดี ลชิตายืดกายขึ้นพลงยื่นหน้าไปกระซิบคำพูดบางอย่างตรงหูสามี โมกยิ้มมุมปาก โอบเอวบางของภรรยา ขณะที่เธอขยับขึ้นมานั่งคร่อมบนตัก หันหน้าเข้าหาเขา ถึงกระนั้นเขาก็ยังนึกสนุกอยากจะขัดใจเธอต่ออีกสักหน่อย

“ผมนัดเพื่อนไว้ ดาก็รู้”

ลชิตาส่งค้อนให้ พลงกัมลงกระซิบตอบชิตริมฝีปากอีกฝ่ายว่า

“อีกตั้งครึ่งชั่วโมง มีเวลาถมเถไปนี่”

โมกยิ้ม จูบริมฝีปากนูนนึ่มเบาๆ แล้วกระซิบเสียงลั่นพร่า

“ถ้าฉันจะอะไร”

ลชิตายิ้มอย่างพอใจ เธอยกแขนขึ้นช่วยสามีอีกแรง เมื่อเขาจัดการดึงชุดกระโปรงขึ้นในที่เธอสวมออกทางศีรษะ แม้จะยังเหลือชั้นในตัวจิ๋วอีกสองชั้นแต่ก็ไม่อาจปิดบังความงามของเรือนร่าง ลชิตามีเนื้อหนังในส่วนที่ผู้หญิงควรมี แม้จะไม่ได้มากมาย แต่ก็มากพอทำให้หัวใจคนมองเต้นไม่เป็นลำดับ

โมกยิ้มกริ่มกริมเมื่อกวาดตาทั่วเรือนร่างขาวนวลไร้ฝ้าราศิตรงหน้า มือใหญ่แข็งแรงลูบไล่ไปบนผิวเนื้อสีขาข้างอันละเอียดอ่อน ผ่านไปตรงไหนก็นำความร้อนผวาไปสู่จุดนั้น ลชิตาหัวเราะในลำคออย่างเป็นสุข เธอก็ม้วนสบตาวาววามที่จ้องมองอย่างมาดหมาย ริมฝีปากบางจดลงมาซ้าๆ และเมื่อริมฝีปากเจอกัน...จูบอันเร้าร้อนก็เริ่มขึ้น

โมกจูบตอบอย่างเต็มคำและปลุกเร้า พลงสอดแขนไปด้านหลังเธอ...

ชั้นในแสนสวายนั่น เกะกะเหลือเกิน

เขาอาจจะเคยสงสัยใจตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรกับผู้หญิงคนนี้ เคยสงสัยเลยว่าเขา 'รัก' เธอบ้างไหม และอาจจะเคย 'รำคาญ' ในความเป็นเธอที่เขาไม่คุ้นชิน รำคาญที่ต้องจบชีวิตโสดทั้งที่คิดว่ายังไม่พร้อม แต่ความสงสัยเหล่านั้นหายวับไปทันทีเมื่อเพลิงอารมณ์เริ่มลุกโชน

เพลิงอารมณ์ที่จะดับได้ด้วยเพลิงราคะเท่านั้น

ยามนี้ไม่สำคัญอีกแล้วว่าเขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงตรงหน้านี้ด้วยเหตุผลใด หรือว่าเขารักเธอหรือไม่ โมกข์เพียงว่า ทั้งเธอและเขาต่างเต็มเต็มความปรารถนาที่ไม่มีวันมอดดับของกันและกันได้ แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

เขาอาจจะไม่ได้รักเธอ และเธอก็อาจจะไม่ได้รักเขาเลย

แต่เขากับเธออยู่ด้วยกันได้...อยู่กันได้โดยมี 'ความใคร่' เป็นพื้นฐาน

สักวันมันอาจจะแปรเปลี่ยน พัฒนาไปเป็นรูปแบบอื่น แต่วันนี้...เวลานี้...ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการจับจูงนำพากันไปตะขอบุ้งที่เริ่มเห็นรำไรตรงปลายฟ้าไกล

เพราะต้องอยู่หลายวัน คราวนี้นั้न्ह์จึงขับรถขึ้นเชียงใหม่แทนที่จะนั่งเครื่องบิน เขาจะได้มีรถไว้ใช้ยามอยู่ที่นี้ ไม่ต้องลำบากยืมรถเพื่อนอีกเหมือนคราวที่แล้ว ชายหนุ่มขับรถมาถึงเชียงใหม่ตั้งแต่เย็นวาน เข้าพักที่โรงแรมในเมืองตามที่ทางโครงการจองไว้ให้ แม้จะเป็นโรงแรมระดับสามดาวครึ่งไม่ถึงสี่ดาวดี แต่ห้องพักก็ตกแต่งสวยงามสมกับที่เพิ่งสร้างเสร็จและเพิ่งเปิดไม่นาน ถึงกระนั้นนั้न्ह์ก็วางแผนจะย้ายโรงแรม

วันนี้นอกจากจะมาตามนัดของโมกข์ที่ชวนเขามากินข้าวเที่ยงที่บ้านแล้ว นั้न्ह์ตั้งใจอยากมาเจอพูดแก้ด้วย เพราะอยากจะย้ายไปพักที่รีสอร์ทของเธอนั่นเอง

นอกจากจิตใจบรรยากศที่รุ่มร้อนน่าสบายแล้ว ยังมีเหตุผลหลักที่ทำให้ นั้न्ह์อยากไปพักที่นั่น ชายหนุ่มเหลือบมองกล่องไม้ที่วางไว้ตรงช่องใส่

ของระหว่างที่นั่งตอนหน้า รอยยิ้มอ่อนจางปรากฏตรงมุมปากโดยอัตโนมัติ นัทรื้หมายมั่นว่าเขาจะหาเรือนกาแลหลังนั้นให้เจอ แล้วจะได้คืนปิ่นให้เจ้าของเสียที

จะติดขัดอยู่อย่างเดียวก็น่าแปลกที่เขาจำทางไม่ได้นี่แหละ รู้เพียงอย่างเดียวว่าเรือนกาแลหลังนั้นอยู่ไม่ไกลจากริสอร์ทของพุดแก้วนัก เพราะพอเขาขับรถออกจากที่นั่น แค่นั่งเฝ้านั่งก็ถึงริสอร์ทแล้ว

แต่ลึกๆ แล้วนัทรื้กลับมั่นใจว่าเขาจะหาที่นั่นเจออย่างแน่นอน!

ป้ายหมู่บ้านใหญ่โตข้างหน้าบอกให้รู้ว่านัทรื้ขับรถมาถึงที่หมายแล้ว ชายหนุ่มขับรถไปหยุดตรงป้อมยามเพื่อแจ้งความประสงค์ว่าจะมาพบใคร พนักงานรักษาความปลอดภัยขอดูบัตรประชาชนพร้อมจดหมายเลขบัตร และทะเบียนรถก่อนคืนให้เขา นัทรื้จึงขับผ่านแล้วเลี้ยวไปตามทางที่เพื่อนบอกให้เมื่อเข้าตอนคุยโทรศัพท์กัน ที่จริงโมกจะขับรถมารับเขาที่โรงแรม แต่นัทรื้เห็นว่าตนขับรถมา จึงอยากขับไปเอง จะได้ไม่ต้องรบกวนเพื่อนให้เที่ยวรับเที่ยวส่ง

บ้านแต่ละหลังมีขนาดใหญ่อย่างที่น่าจะเรียกว่าเป็นคฤหาสน์มากกว่า นัทรื้รู้ว่าครอบครัวของโมกเป็นคหบดีเก่าแก่ของเชียงใหม่ ร่ำรวยจากการทำป่างไม้ จนปัจจุบันค่อยๆ อดไปทำธุรกิจด้านอื่นแล้วก็นับว่าเป็นตระกูลที่ร่ำรวยมีเงินมีทองติดอันดับอยู่นั่นเอง ประกอบกับตระกูลฝ่ายมารดาของโมกเป็นตระกูลเก่าแก่สืบเชื้อสายเจ้านายฝ่ายเหนือ มีมรดกตกทอดเป็นที่ดินมากมาย จึงเท่ากับยิ่งเอื้อประโยชน์ต่อกัน

โมกจึงเกิดมาบนความร่ำรวยพร้อม มีเงินทองใช้ไม่เคยขาดมือ อาจเพราะเหตุนี้จึงทำให้เพื่อนของนัทรื้คนนี้เป็นคนที่หนักไม่เอาเบาไม่สู้ แม้ทุกวันนี้จะช่วยดูแลกิจการให้บิดา แต่ก็เป็นการดูแลอย่างที่มีความหมายตรงตัวจริงๆ นั่นคือ...‘ดู’ และ ‘แล’

สมัยเรียนโมกเรียนไปเล่นไป แต่ก็ยังโชคดีที่สอบผ่านมาได้แม้ว่าจะได้คะแนนไม่ดีนัก

นัทรื้มาารู้จักกับโมกก็เพราะเรื่องเรียนนี่แหละ โมกเป็นขาประจำขออีม เลกเซอร์ของนัทรื้ไปลอก แม้จะรู้จักกันเพราะเรื่องเรียน และไม่ได้สนิทสนมกันนัก แต่ก็นับว่านัทรื้เป็นเพื่อนที่โมกสนิทที่สุด เพราะคนอื่นมักจะหมั่นไส้ พอหนุ่มรักสนุกคนนี้เสียก่อนที่จะได้รู้จักกัน ส่วนพวกเพื่อนขาเที่ยวก็มักจะมีเรื่องบาดหมาง เลิกคบกันไปเพราะผู้หญิงเป็นเหตุ

จะอย่างไรก็ได้ ชายหนุ่มหน้าตาดี ฐานะทางบ้านดี สาวๆ ก็รู้มัลล่อมเป็นธรรมดา นั่นเป็นคำพูดที่โมกพูดติดปาก และแน่นอน...นั่นละที่ทำให้คนอื่นหมั่นไส้จนอยากจะเหวี่ยงหมัดกระแทกปากเขาคนละหมัดสองหมัด แต่...ไม่ใช่ นัทรื้

นัทรื้ขบถซ้าๆ เพื่อมองหาคำเลขที่ และในที่สุดเขาก็หาเจอ

บ้านหลังใหญ่ที่นั่นตั้งอยู่บนเนื้อที่ราวสามไร่ มีรั้วกันขอบเขตเอาไว้ อย่างชัดเจน แต่ครึ่งบนของรั้วเป็นเหล็กทลายโปร่งจึงทำให้มองเข้าไปเห็นอาณาบริเวณข้างในได้อย่างสบาย ใครคนหนึ่งที่กำลังตัดหญ้าอยู่ในสนาม เหยยหน้ามาเห็นรถของเขาพอดี จึงละมือจากงานที่ทำและเดินเข้ามาหา นัทรื้ กดปุ่มเลื่อนกระจกข้างลงเพื่อบอกคนที่เดินมา

“ผม นัทรื้ครับ เป็นเพื่อนโมก”

“อ้อ...ครับ ครับ...” ชายร่างผอมผิวดำล้วยสีลึบกว่าพยักหน้ารับก่อนรีบกุญแจเปิดประตูให้

นัทรื้ขบถเข้าไปจอดตรงลานว่างด้านหน้าตัวบ้าน ก่อนออกจากรถ ไม่ลืมหยิบของฝากที่เขาติดไม้ติดมือมาจากกรุงเทพฯ ซึ่งได้แก่ขนมของฝากฝีมือมารดาตนเอง

พอออกจากรถหนุ่มตัวจะเดินไปตรงหน้ามุขซึ่งเป็นบันไดให้ขึ้นก่อนถึงประตูหน้าบ้าน เขาก็พบกับร่างโปร่งบางในชุดทะมัดทะแมง...เสื้อเชิ้ตกางเกงยีน ยืนรออยู่ พอเห็นหน้าเขาเธอก็ส่งยิ้มสดใสมาให้พร้อมคำทักทายด้วยน้ำเสียงที่สดใสไม่แพ้กัน

“เป็นไงคะพี่นัทรื้ หายากไหม”

“ไม่เลย โหมกบอกทางมาละเอียดมาก บ้านหาง่ายด้วย” นัทร้ตตอบ พลางเดินตรงไปหาหญิงสาวที่ยังยืนอยู่ที่เดิม “ไม่นึกว่าจะเจอพูด”

นัทร้ตพูดไปโดยไม่ได้มีเจตนาอื่น ทว่าคนฟังกลับรู้สึกร้อนตัวขึ้นมา... ความจริงงานที่รีสอร์ทกำลังยุ่งได้ทีี่เดียว เพราะแขกเริ่มเต็ม วันนี้มีทัวร์ ขนาดเล็กมาลง แต่พูดแก้วก็ปลิกตัวมาจนได้เมื่อรู้จากโหมกว่าชวนนัทร้ตมา กินข้าวที่บ้าน

“พอดีพูดพอลิกตัวมาได้ณะคะ ไม่ได้แะมาบ้านตั้งนานแล้วด้วย เข้าไปข้างในกันดีกว่าคะ คุณแม่รออยู่แล้ว ส่วนคุณลุงเดี่ยวอีกสักครู่ก็คง กลับ”

พูดแก้วเรียกป้าสะไ้ด้วยความเคยปาก ขณะที่ยังเรียกลุงว่าคุณลุง เช่นเดิม นัทร้ตพยักหน้าพลางผายมือไปข้างหน้าเป็นเชิงให้พูดแก้วเดินนำไป ก่อน เจ้าของร่างโปร่งจึงเป็นฝ่ายนำเข้าไปในบ้าน และพาไปยังห้องรับแขก ที่อยู่ทางขวามือเมื่อเข้าประตูบ้านมา

“พีนัทร้ตก่อนคะ คุณแม่คงยังอยู่ในครัว เดี่ยวพูดไปเรียนท่านก่อน ว่าพีนัทร้ตมาแล้ว” พอดีกับที่มีคนรับใช้คนหนึ่งเดินเข้ามา พูดแก้วจึงหันไป ลังลั่นๆ “ลัม...ลัมไปตามพีโหมกที บอกว่าคุณนัทร้ตมาแล้ว”

เมื่อคนรับใช้ร่างอ้วนป้อมเดิมแกมวิ่งออกไปแล้ว พูดแก้วจึงออกไป ตามผู้เป็นป้าตามที่บอกไว้ คุณหอมนวนลยังคงสาละวนอยู่หน้าเตา ลงมือปรุงร่ งแกงอ่อมด้วยตนเอง กลิ่นเครื่องแกงหอมฟุ้งชวนหิวทำให้คนที่เดินเข้าครัว มาแทบกลืนน้ำลาย ตั้งแต่เข้านอกจากกาแฟแล้ว ก็ยังไม่มีอะไรตกถึงท้อง พูดแก้วสักอย่าง หญิงสาวเดินลู่บท่องมาเกาะเอาผู้ที่เธอเคารพักไม่ต่างกับ มารดาแท้ๆ

“หอมจริงๆ ค่ะแม่ หิวแล้วเนีย”

“เดี๋ยวก็ได้กินแล้วลูก แล้วตกลงเสียงรถไครมาจ๊ะ ไซ่เพื่อนโหมก หรือเปล่า” คุณหอมนวนลผินหน้ามาถามหลานสาวก่อนจะหันกลับไปสนใจ หม้อแกงตรงหน้า เธอใช้ทัพพีตักน้ำแกงขึ้นมาเล็กน้อยเพื่อจะลองชิมรสชาติ

ดูว่าขาดเหลืออะไร

“รถพั่นไถห่อหุ้มห่อ พุดพามา นั่งรอในห้องรับแขกแล้วละ ก็เลยมาตามแม่ให้ห่อหุ้ม”

“แล้วนี่โมไม่รู้หรือยัง เก็บตัวเงียบในห้องตั้งแต่กลับมา แล้วแม่ตาเขาจะกลับมา กินข้าวเที่ยงด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้ เห็นออกไปแต่เช้า”

“กลับมาแล้วนี่คะ พุดเห็นรถพั่นจอดอยู่ในโรงรถคะ”

“งั้นก็คงอยู่กันบนห้อง” คุณหอมนวนลเอ่ยเบาๆ ก่อนยิ้มจางๆ

เมื่อตอนที่ลูกชายเพียงคนเดียวของเธอรู้ว่าจะต้องแต่งงานกับลชิตานั้น เจ้าตัวโอดทกหาเวทต่างๆ นานา ฟังคำพูดแล้วก็ได้แต่เพ้อเจ้อกับความคิดของลูก ทั้งที่คุณหอมนวนลอบรมสั่งสอนมาตลอดว่า เกิดเป็นผู้ชายไม่ควรเอารัดเอาเปรียบผู้หญิง ถ้าไม่คิดจริงจังก็ไม่ควรมีอะไรเกินเลย เพราะอย่างไรเสียคนที่เสียหายก็คือผู้หญิง ผู้หญิงซึ่งก็คือ...เพคะแม่

‘จำไว้นะโมก ถ้าโมกดูถูกผู้หญิง ก็เหมือนดูถูกแม่ด้วย เพราะแม่ก็เป็นผู้หญิง เพราะฉะนั้นแม่ขอเถอะ ถ้าโมกไม่คิดจะจริงจังกับใคร ก็อย่ามีอะไรกับเขาเลย’

เธอยังจำคำตอบลูกชายได้จนบัดนี้

‘โอ...แม่อย่าคิดมากสิครับ ผมไม่เคยคิดดูถูกผู้หญิงนะครับ ถ้าพวกเธอไม่เต็มใจ ผมก็ไม่เคยบังคับ แต่ที่ผ่านมาเขาก็เต็มใจทุกคน แล้วแม่จะให้ผมทำยังไง ผมไม่ใช่พระอิศวรพระพญานี้ครับ’

บางครั้งคุณหอมนวนลก็ไม่เข้าใจว่าลูกไปได้นิสัยเจ้าชู้แบบนี้จากไหน เพราะไม่ว่าจะเป็นคุณมานะ หรือแม่แต่คุณโมตรี...น้องสามซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ก็ไม่มีใครเจ้าชู้กันสักคน ต่างรักเดียวใจเดียวและมีเมียเดียวทั้งสิ้น

แต่โมกลับสนุกที่มีผู้หญิงล้อมหน้าล้อมหลัง ตอนเรียนคุณหอมนวนลรู้ข่าวคราวของลูกผ่านทางหลานสาวสามี่ที่เธอรักเหมือนลูกสาว ก็ได้แต่ปราชัยกัน แต่รู้ว่าปราชัยไปก็เท่านั้น โมกรับปากแต่ไม่เคยทำตาม พอเรียนจบกลับมาช่วยงานที่บ้าน เธอก็พอรู้ว่าลูกชายคงผู้หญิงเป็นว่าเล่น แม้จะ

พยายามไม่ให้เรื่องราวมาเข้าหูเธอ แต่สุดท้ายมันก็มีเหตุจนได้

และเหตุดังกล่าวนั่นเองที่ทำให้โมกต้องแต่งงานกับลษิตา...ลูกสาวของเพื่อนคุณมานะ

แล้วตอนนี้เป็นอย่างไรรึเล่า...พ่อตัวดีที่เฝ้าโอดครวญจะเป็นจะตาย เสียชีวิตโศกโศก ไม่อยากแต่งงาน วันๆ ถ้าลงว่าอยู่บ้านกันทั้งคู่ละก็ ไม่มีทางได้เห็นหน้าเขาหรอก ชลุกกันอยู่ในห้องนั้นแหละ

เด็กรับใช้ร่างอวบเดินเข้ามาในครัวด้วยสีหน้าเกือเขิน แก้มสองข้างแดงเรื่อ แว้ดตาตื่น คุณหอมนวลเห็นอาการดังกล่าว ทว่าพูดแก้ไม่ทัน ลังเกตุ หญิงสาวจึงหันไปถามเจ้าหล่อน

“ล้มไปเรียกพี่โมกมาแล้วใช่ไหม”

คำถามของนายสาวทำให้แก้มของสาวร่างอวบยิ่งแดงขึ้นกว่าเดิม เจ้าหล่อนยิ้มเจื่อน เหลือบตาไปยังคุณผู้หญิงของบ้าน ก่อนหันมาสบตาพูดแก้แล้วส่ายหน้า

“อ้าว!” พูดแก้ดูทวน แต่ก่อนจะพูดอะไรต่อ คุณหอมนวลซึ่งรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็เอื้อมมาแตะแขนหลานสาวแล้วขัดขึ้น

“ช่างเถอะ ไม่ต้องตามเขาหรอก เดี่ยวก็ลงมาเอง”

แม่สาวร่างอวบพ่นลมหายใจออกจากปากอย่างโล่งอก รีบก้าวถอยหลังก่อนผลุบหายไประหว่างหลังบ้านอย่างรวดเร็ว คุณหอมนวลได้แต่มองตามพลางส่ายหน้าน้อยๆ เธอไม่โทษสาวใช้หรอก หากจะต้องโทษใครละก็น่าจะเป็นลูกชายและลูกสะใภ้ของเธอนั่นแหละที่ไม่รู้จักระมัดระวัง

เพียงเห็นกิริยาท่าทางของสาวใช้ คุณหอมนวลก็พอจะเดาออกว่าแม่สาวชื่อล้มคงไปเจออะไรบางอย่างเข้า เพราะเธอเองเคยประสบมากับตนเองแล้วยามเดินผ่านห้องของคู่ข้าวใหม่ปลามัน เคยคิดจะดักเตือนลูกชายก็เกรงว่าจะทำให้ลูกสะใภ้บอ้าย สุดท้ายเธอก็แพ้ที่ปลายเหตุ โดยการสั่งผู้คนในบ้านห้ามรบกวนเวลาที่คู่แต่งงานเขาอยู่กันในห้อง ถ้ามีเหตุจะต้องขึ้นไปตามละก็ ให้เลี้ยงไปใช้โทรศัพท์ภายในแทน

พุดแก้วไม่รู้เรื่องนี้เพราะไม่ค่อยได้อยู่บ้าน และตั้งแต่โมกแต่งงาน พากรรยายย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน พุดแก้วก็ได้แต่เฝ้ามาเป็นครั้งคราว ไม่เคยได้อยู่ค้างคืนเหมือนแต่ก่อน เนื่องจากงานที่รีสอร์ตค่อนข้างยุ่งเพราะมีทัวร์ลงตลอด

“พุดหาอะไรไปให้เพื่อนโมกดื่มก่อนเถอะลูก เดี่ยวแม่สั่งเด็กเตรียมจัดจานแล้วจะตามออกไป”

“ค่ะ” พุดแก้วรับคำแล้วยิ้มหวาน ก่อนกुकิจจุจัดการหาเครื่องดื่มและของว่างไปให้แขก

ผู้สูงวัยกว่าได้แต่เฝ้ามองตาม รอยยิ้มอ่อนจางปรากฏตรงมุมปาก ท่าทางกระตือรือร้นของหลานสาวดูผิดแผกไปจากเคย เห็นทีเพื่อนของโมกคนนี้น่าจะไม่ธรรมดา เธอจำชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาคมสันคนนั้นได้ร่างๆ เพราะเคยเจออยู่หลายครั้ง ล่าสุดก็ในงานแต่งงานของลูกชาย แต่เนื่องจากต้องคอยต้อนรับแขกหรือผู้ใหญ่ที่มานงาน ทำให้เธอทำได้เพียงรับไหว้ตอนที่เขาเข้ามาเท่านั้น

เห็นทีวันนี้เธอควรจะหาโอกาสพินิจพิจารณาผู้ชายคนนี้ดูสักที ท่าทางของพุดแก้วบอกชัดเจนทีเดียวว่าจะปล่อยให้ผ่านไปได้อย่างไร

ท่าทางเอาอกเอาใจแซก คอยดูแลตักกับข้าวและชวนชิมโน่นนี่
ของทอดแก้วอาจจะไม่แปลกตาสำหรับคนอื่น ๆ เพราะต่างก็รู้นิสัยหญิงสาว
ผู้นี้อยู่ว่าเป็นคนที่คิดถึงคนอื่นก่อนตนเองเสมอ ยิ่งเมื่อมาทำรีสอร์ทด้วย
แล้ว หน้าที่การดูแลแซกยิ่งกลายเป็นสิ่งที่ทำจนเคยชิน

ทว่าคุณหอมนวนกลับเห็นเป็นเรื่องแปลกตา เธอจึงเฝ้าสังเกตเงิบๆ
ทั้งท่าทีของหลานสาวและชายหนุ่มคนนั้น

จากสายตาที่ผ่านโลกมามากทำให้คุณหอมนวนมองออกว่า หญิงสาว
ที่รักและเลี้ยงมาแต่เล็กน่าจะเป็นฝ่ายมีใจให้เพื่อนลูกชายเสียมากกว่า ขณะที่
ฝ่ายชายน่าจะเอ็นดูทอดแก้วเหมือนน้องเท่านั้นเอง เพราะสีหน้าท่าทางที่
แสดงออกไม่มีแววก่อร่อก่อดิกหรือเจ้าชู้กรู่มกริม ผิดกับพ่อลูกชายของเธอ
ยามมองสาวลิบลับ รายนันทาหวานยิ้มจนสาวเดินไม่ถูกกันทีเดียว

ท่าทางทั้งคู่รู้จักกันมานานแล้ว ก็ไม่น่าแปลก เพราะทอดแก้วก็เรียน
มหาวิทยาลัยเดียวกับโมกและเพื่อน คงเคยเจอเคยพูดคุยกันมาก่อน

เห็นทีเธอคงต้องชักใช้เอาความจากพ่อลูกชายเสียหน่อยแล้ว เพื่อ

โมกจะพอรู้อะไรบ้าง

ทว่า...นอกเหนือจากคุณหอมนวนแล้ว ยังมีใครอีกคนที่ช่างสังเกต ไม่แพ้กัน ลษิดาซึ่งนั่งฝั่งตรงข้ามกับพุดแก้วพอดีเฝ้ามองอากับกิริยาของ ญาติผู้น้องของสามีอย่างพิถีพิถัน เธอไม่ได้ติดใจเรื่องการดูแลเอาอก เอาใจแขกสักเท่าไร เป็นเรื่องธรรมดาของเจ้าบ้านอยู่แล้วที่ต้องต้อนรับขับสู้ ดูแลแขกที่มาหา แต่แววดานี่สิ...ถึงเจ้าตัวจะพยายามปกปิดอย่างไร แต่ บางครั้งประกายแวววาวมันก็หลุดรอดออกมาให้เห็น

ดวงตา...คือประตูสู่หัวใจ เขาวกกันอย่างนั้น

ลษิดาจึงเห็นหัวใจของพุดแก้วอย่างชัดเจน หัวใจที่พองพวยมทอดตามองผู้ชายคนนั้น และนั่นก็ทำหญิงสาวหายเบื่อเป็นปลิดทิ้ง เธอจึงทำท่า ละเลียดอาหารไปทั้งที่ห้องยังอึดอัดจากมือกลางวันที่กินมาจากนอกบ้าน แต่ ตากลับลอบมองและสังเกตท่าทีระหว่างพุดแก้วกับเพื่อนของสามีอย่าง ใกล้ชิด

เธอยิ้มกริ่มอยู่ในใจ...บางที่อาจจะมီးไรสนุกๆ ให้เล่นเสียละมั้ง หมั่นไล่แม่ญาติกาฝากคนนี้นานแล้ว

คุณมานะคุยกับนัทอย่างถูกคอ ผู้สูงวัยนี้ก็ชมชอบความเป็นคน เอาการเอางานของชายหนุ่มผู้เป็นเพื่อนลูกชาย ทว่าลึกลงไปก็อดเปรียบ เทียบกับลูกตนเองมิได้ ถ้าโมกได้สักเสี้ยวของชายหนุ่มคนนี้ เขาก็คงหมด พ่วงและปล่อยให้โมกดูแลกิจการได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องมีเขาเป็นผู้กุม บังเหียนอยู่ข้างหลังอย่างทุกวันนี้

หลายสิ่งหลายอย่างยังต้องอาศัยการตัดสินใจของคุณมานะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสำคัญ เพราะแม้ว่าโมกจะช่วยดูแลงานในบริษัทให้ ก็เป็นเพียงการดูแลในนามเท่านั้น เพราะกิจการของกลุ่มธุรกิจโภคทรัพย์- วัฒนาครอบคลุมธุรกิจหลายด้าน ทั้งธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ ธุรกิจโรงแรม และธุรกิจร้านอาหารของที่ระลิก ล่าสุดเมื่อโมกแต่งงานกับลษิดา ตระกูล ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงร่วมหุ้นกันลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อีกหนึ่งอย่าง

ดีที่พุดแก้วเข้ามาช่วยดูแลธุรกิจโรงแรมให้ ทั้งรีสอร์ทเปิดใหม่และโรงแรมเก่าแก่ที่ถนนช้างคลาน คุณมานะจึงหมดห่วง เพราะเชื่อมั่นในตัวหลานสาวคนนี้ พุดแก้วเป็นเด็กขยัน เอาการเอางานมาแต่ไหนแต่ไร เรียกได้ว่าเป็นเด็กดีที่ไม่เคยทำให้ผิดหวัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียนหรือเรื่องงาน เมื่อพุดแก้วมาปรึกษาว่าอยากนำเงินมรดกของพ่อมาลงทุนทำรีสอร์ท ทั้งเขาและคุณหอมนวนจึงสนับสนุนเต็มที่

คุณหอมนวนถึงกับยกที่ดินผืนหนึ่งที่เห็นว่ามีทำเลเหมาะจะทำรีสอร์ทขนาดกะทัดรัดได้อย่างสบายให้พุดแก้ว พร้อมกับนั้นคุณมานะจึงมอบความไว้วางใจให้หลานสาวดูแลธุรกิจโรงแรมของตระกูลเสียด้วย

เมื่ออิมหมีพินันกับมือเที่ยงแสนอร่อยฝีมือคุณหอมนวนกันเรียบร้อย คุณมานะจึงชวนชายหนุ่มผู้เป็นแขกไปนั่งคุยต่อที่ห้องนั่งเล่น โดยมีภรรยา ลูกชาย และลูกสะใภ้ตามไปนั่งคุยด้วย

เดิมลษิตาตั้งใจว่ากินข้าวเสร็จจะขอตัวขึ้นห้อง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเมื่อสังเกตเห็นท่าทางของพุดแก้ว หญิงสาวจึงเกาะแขนสามีเดินตามมานั่งบนโซฟา มองคนโน้นคนนี้คุยกันเหมือนสนใจเต็มประดา ส่วนพุดแก้วรับอาสาคุณหอมนวนไปกำกับดูแลของหวานหลังอาหาร เจ้าหล่อนหายไปครึ่งวัน คนที่รอสังเกตการณ์จึงเริ่มเบื่о นั่งกระสับกระส่ายจะหาอะไรให้ได้ เกือบจะเปลี่ยนใจขอตัวขึ้นห้องแล้วเสียว นั่นละ แม่ญาติสาวจึงโผล่มาพร้อมเด็กรับใช้ที่ถือถาดใส่ถ้วยขนมมาด้วย

พุดแก้วเสิร์ฟขนมให้ผู้อาวุโสทั้งสองก่อน จึงค่อยเสิร์ฟให้ชายหนุ่ม ผู้เป็นแขก นัทร้รับถ้วยขนมซึ่งมีกล้วยไข่เชื่อมสีเหลืองสวยราดน้ำกะทิขึ้นดูน่ากิน เขาเอ่ยขอบคุณพลางยิ้มให้หญิงสาวที่รู้จักกันมาเนิ่นนาน

นัทร้ชิมขนมในถ้วยพลางชมด้วยน้ำเสียงจริงใจ

“อร่อยจริงๆ ฝีมือพุดเธอ”

พุดแก้วเหลือบตาขึ้นมองนัทร้แวบหนึ่งก่อนตอบเขินๆ

“ฝีมือพุดยังไม่ถึงหรอกค่ะ ฝีมือคุณแม่ต่างหากล่ะพี่นัทร้ คุณแม่ทำ

กับข้าวเก่ง ทำขนมก็อร่อย พุดได้สักเศษหนึ่งส่วนสี่ก็ดีใจแยแล้ว”

ลชิตาซึ่งกำลังละเลียดขนมในถ้วยพอเป็นพิธีเพราะกลัวอ้วนลอบมองท่าทางของญาติพี่น้องของสามี ครั้นเห็นฝ่ายนั้นทำท่าขัดเขินก็ยิ้มเยาะมุขปาก...ผู้ชายซมแค่นี้ก็ทำท่าเขินเสียขนาดนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะแอบชอบเขาก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว น่าเสียดาย...ดูท่าทางผู้ชายจะไม่ได้รู้ตัวด้วยซ้ำว่ายายกาฝากนั้นแอบชอบ

‘เสร็จฉนั้นละ พุดแก้ว!’ ลชิตาคิดในใจ นัยน์ตาที่ฉายแววริษยาขึ้นมาแวบหนึ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวไม่ได้หวังดีต่ออีกฝ่ายนัก

ความหมั่นไส้อย่างไม่มีเหตุผล ไม่มีที่มาที่ไปนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบพุดแก้ว ยิ่งเมื่อทั้งพ่อและแม่สามีแสดงท่าทางว่ารักใคร่เอ็นดูเด็กกาฝากนั้นมากเท่าไร ลชิตาก็ยิ่งงเกลียดจ้งจ้งมากขึ้นเท่านั้น

“แค่นี้พุดก็เก่งมากแล้วลูก ทำกับข้าวกับปลาทำขนมได้ไม่อายุใครเลย ผู้หญิงสมัยนี้น้อยคนนักที่จะทำกับข้าวเป็น”

ลชิตารู้สึกหนวๆ ร้อนๆ ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่รู้ว่าคุณหอมนวนลมิได้พุดกับเธอ แต่ก็อดรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกเหน็บแนมมิได้

“ถ้าถึงวันหลังต้องขอชิมฝีมือพุดมั่งแล้ว” นัทร้บอกลางตากล้วยไซ้เชื่อมเข้าปากอีกคำ ไม่ทันได้เห็นเกมที่ถูกกลายเป็นสีแดงเรื่อของหญิงสาวที่เขารู้จักมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

คุณหอมนวนลยิ้มอย่างชอบใจ รีบดักคอทันที

“วันไหนดีล่ะจ๊ะ”

แต่พุดแก้วรีบปฏิเสธแทนนัทร้

“พี่นัทร้ น่าจะยุ่งใช่ไหม เห็นว่ามีประชุมและออกตรวจไซต์งานทุกวันเลย”

“ก็ใช่นะ” นัทร้หันมาตอบพุดแก้ว ก่อนหันไปยังสตรีสูงวัย “แต่ก็พอมีเวลาว่างช่วงเย็นหลังเลิกงานครับ”

“ถ้าวันมะรืนเป็นไง เย็นวันศุกร์พอดี พุดก็ลิสต์มาแล้วกันว่าจะทำ

อะไรบ้าง แม่จะได้ให้เด็กไปซื้อมาเตรียมไว้ให้” คุณหอมหวลนัดแนะจัดแจง เรียบร้อยก็หันมาถามชายหนุ่มอีกครั้ง “แล้วนี่เสาร์-อาทิตย์หยุดรีเปล่าจะ”

“ไม่ครับ เสาร์-อาทิตย์ก็ทำครับ คราวนี้มีเวลาน้อยครับ เลยต้องทำงานแข่งกับเวลา”

“อ้าว! เหนื่อยจะ ชยันทำงานขนาดนี้ แฟนไม่บ่นเอามั้งเหรอลูก” คุณหอมหวลแส้มอย่างแสบเนียน ทว่าคนตอบคำถามกลับเป็นลูกชายของเธอ

“นั้หมีแฟนที่ไหนละแม่ ตรงหน้าแม่นะ หนุ่มโสดทั้งแท่ง ผู้หญิงไม่ยุ่ง มุ่งแต่งานนะครับ”

นั้หมีหัวเราะเก้อๆ ถึงจะชินที่โดนเพื่อนล้อเสมอเรื่องไม่มีแฟน แต่เมื่อมีคนยกประเด็นนี้มาพูดต่อหน้า เขาก็ไปไม่เป็นเหมือนกัน

คุณหอมหวลตาโต เริ่มเห็นความหวังรำไร

“เหมือนพูดเลย ไม่ยอมมีแฟนสักที เอาแต่ทำงาน”

“แม่...” พูดแก้กรรมอย่างร้อนตัว เหลือบมองชายหนุ่มที่ตนแอบหลงรักมานานปี ครั้นเห็นชายังวางเฉยไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับคำพูดของผู้ใหญ่ เธอจึงลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก หันไปทามองคุณหอมหวลอย่างสงสัย

...หรือว่าคุณแม่จะรู้...

“บางทีพูดอาจจะยังไม่เจอคนที่ใช่ก็ได้ครับ”

นั้หมีพูดโดยนึกเทียบกับตนเอง หาฐู้ไม่ว่าคำพูดดังกล่าวกระทบใจพูดแก้เต็มๆ หญิงสาวหน้าเฉือน ก้มหน้ามองถ้วยขนมในมือพลางทำท่าเหมือนจะตักกินทั้งที่ตื้อไปทั้งอก แต่ก็ยังฝืนกลืนกลั้วไข่เชื่อมโดยไม่รู้สึกถึงความอร่อยแม้แต่น้อย

คนที่เฝ้าจับตามองเงิบๆ อย่างลึซิดาสะใจนัก เจ้าหล่อนวางถ้วยขนมลงบนโต๊ะกลาง แล้วแสดงความเห็นด้วยน้ำเสียงที่แผ่ร่อยเยาะหยันอยู่ในที่

“หรือไม่...คนที่ใช่ของพูดแก้้ออาจจะไม่ได้คิดว่าพูดแก้เป็นคนที่ใช้

สำหรับเขาก็ได้มั่งคะ” พุดจบเธอก็ยิ้มหวานพลางเอื้อมหยิบแก้วน้ำมาดื่ม

พุดแก้วน้ำซืด ซ้ำเลื่องมอญนัธเวทหนึ่งก่อนจะหิวเราะเสียงแปรง
ปรำ แล้วพุดกลับเกลื่อนคำพุดของพี่สะไภ้

“ถ้าเป็นแบบนั้นพุดก็ยอมรับได้คะ เพราะถ้าเป็นคนที่ใช้สำหรับเรา
ฝ่ายเดียว ก็คงเรียกว่าเป็นคนที่ใช้ไม่ได้หรอกนะคะ”

คุณหอมนวนลุดออกมาสู่กุสโล่ใจเจตนาถันเกล้งหลานสาว และเธอก็
นึกเสียใจที่เป็นต้นเหตุทำให้หัวข้อสนทนาดำเนินมาถึงจุดนี้

หากว่าเธอคำพุดคืนมาได้คุณหอมนวนลัทธิอกยากคว้ามั่นคืนมาเหลือ
เกิน แต่เมื่อทำไม่ได้เธอจึงได้แต่เห็นใจหลานสาวอย่างที่สุด แม้กระทั่ง
ลษิตายังมองออกมาพุดแก้วรู้สึกอย่างไรกับชายหนุ่มคนนี้ แล้วทำไมเจ้าตัว
ถึงได้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย พุดแก้วอาจจะไม่ได้แสดงออกโจ่งแจ้ง แต่สายตาที่
มองนั้นก็ปิดบังความรู้สึกแทบไม่มิด

เธออยากรู้กันว่า...ชายหนุ่มคนนี้ไม่รู้จริงๆ หรือเกล้งไม่รู้กันแน่

“โอ้เรื่องคนที่ใช้ ไม่ใช่ฉัน ฉันว่ามีแต่แก่นนั้นแหละที่เชื่อ” โมกช่วยญาติ
ผู้น้องอีกแรง

เขารู้มานานแล้วว่าพุดแก้วรู้สึกอย่างไรกับเพื่อนของเขา แต่ที่ทำไม
ไม่เห็นก็เพราะรู้เต็มอกว่านัธไม่มีวันมองพุดแก้ว ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยช่วย
น้อง โมกเคยเย็บตามมาหลายที แล้วก็ได้คำตอบเดิม คำตอบที่โมกฟังที่ไร
แล้วก็อยากหิวเราะ เพราะเขาไม่เชื่อว่ามันจะมีอยู่จริง

คนที่ใช้...คนที่เฝ้ารอ...มันมีแต่ในนิยายเท่านั้นแหละ

ชีวิตจริงมันจะมีใครรอใครได้ มัวแต่รอคนที่ใช้ คงต้องรอจนแก่และ
แห้งตายนั้นแหละ

คิดถึงเรื่องพวกนี้ที่โรโมกก็รู้สึกกรุ่นโกรธขึ้นมาทุกที โกรธโดยที่เขา
ไม่เข้าใจว่าโกรธใคร และโกรธไปทำไม ทั้งที่เขาไม่เคยต้องรอคอยใคร และ
จะว่าไปเขายังไม่เคยรักใครจริงจังกสักที แม้กระทั่งกับภรรยาที่เพิ่งแต่งงาน
กัน โมกก็ยังไม่แน่ใจว่าเขารักเธอ

นัทได้แต่ยิ้ม ใครไม่มาเป็นเขาคงไม่เข้าใจ บางครั้งเขายังไม่เข้าใจตัวเองเลยว่ารอใครอยู่ ไม่มั่นใจด้วยซ้ำว่าคนที่เขารอจะมีตัวตนอยู่จริง แต่เขาก็รอ

ใจเขาด้วย...ใจเขาไม่เคยวอกแวกไปกับผู้หญิงคนไหน ความรู้สึกที่มีให้ก็แค่เพื่อน...แค่นั้น...นัทรู้ว่าผู้หญิงหลายคนชอบเขา ทั้งที่เขาไม่รู้และไม่รู้ โดยส่วนมากเขาไม่ค่อยรู้หรอก รู้ไปก็รังแต่จะทำให้หัวใจเหลือใจเสียเปล่า

แต่นัทไม่เคยรู้สึกว่าเขาเองมีความหวังมากเท่านี้มาก่อน เขารู้สึกว่าเวลาที่เขาจะได้เจอคนที่เฝ้ารอใกล้มาถึงแล้ว หรือ...บางทีอาจจะเจอแล้วก็ได้

ชายหนุ่มนึกถึงภาพเงาหญิงสาวผู้นั้นและหวนสู่ห้วงคำนึง ลึกวันเขาจะต้องหาทางขับรถไปแถวนั้น...ไปหาเรือนกาแลหลังนั้นให้ได้

“แล้วนี่พักที่ไหนล่ะ” คุณมานะเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นวงสนทนาเริ่มเงียบ นัทเอ่ยชื่อโรงแรมแห่งหนึ่งใกล้ในต์บาซาร์ ก่อนจะได้อีกโอกาสเกริ่นเรื่องที่ตั้งใจ

“แต่ผมว่าจะย้ายครับ ติดแค่วีรสิธต์ที่จะย้ายไปมีห้องว่างหรือเปล่า” นัทเห็นว่าช่วงนี้มีทัวร์ลงด้วย เขาเอ่ยพลางเหลียวไปทางพุดแก้วซึ่งนั่งอยู่ข้างคุณหอมนวน แล้วถามเธอตรงๆ อีกครั้ง “พอมีห้องว่างไหมพุด”

“ห้องว่างเหรอะ” พุดแก้วทำท่าครุ่นคิด ช่วงนี้ห้องพักรีสอร์ทเต็มเกือบหมด ถ้าจะเหลือก็มีกระท่อมหลังที่อยู่ใกล้กับคุ่มแก้วนั้นแหละ เธอจึงลังเล แต่สุดท้ายก็ตอบ “ก็พอมีนะคะ เหลืออยู่ห้องเดียว แต่อยู่ไกลหน่อย ถ้าพี่นัทไม่กลัวว่ากลางคืนจะเงียบและวังเวงเกินไป ก็พักที่นั่นได้ค่ะ”

“วังเวง?” ชายหนุ่มทวนคำพุดที่ฟังแล้วชวนคิดอีกรอบ ก่อนเอ่ยต่อด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ “ผี...พี่ไม่กลัว”

คราวนี้ถึงทีพุดแก้วหัวเราะบ้าง แม้จะผิดเผื่อนเต็มทน เพราะกระท่อมหลังที่เธอจะให้เพื่อนของญาติผู้พี่ไปพัก มีเสียงเล่าลือจากแขกที่เข้าพักถึงเรื่องราวแปลกประหลาดและชวนขวัญผวา

ผวาแค่นั้นหรือ...ก็แค่ว่าพนักงานในรีสอร์ททุกคนไม่ยอมผ่านไป
แถวนั้นถ้าไม่มีเหตุจำเป็น ยิ่งถ้าเป็นช่วงกลางคืนละก็...ไม่ต้องพูดถึง มี
พุดแก้วคนเดียวที่กล้าเดินแถวนั้นไม่ว่าจะเป็นเวลาใด

กระท่อมน้อยหลังนั้นจึงคล้ายถูกปิดตาย ทั้งที่ตั้งแต่สร้างเสร็จมีคน
เข้าพักอยู่ไม่ก็ครั้ง

“ถ้าพื้นที่โอเค เดี่ยวพุดโทร. บอกเด็กที่รีสอร์ทให้เตรียมห้องพักให้
คะ พื้นที่จะย้ายไปเมื่อไรคะ”

“วันนี้เลย”

คำตอบรวดเร็วเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน

“เฮ้ย...ห้องที่พักตอนนี้มันแยขนาดนั้นเลยหรือนั้” โมกถามพลาง
หัวเราะ

“เปล่าหรอก มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น แต่ไหนๆ จะย้ายแล้วก็ย้ายเสีย
เลย อีกอย่างรีสอร์ทของพุดก็อยู่ใกล้โซตงานด้วย ไม่ต้องลำบากขับรถไป
มา”

คุณมานะและภรรยาซึ่งทราบว่านั้มาสำรวจโซตงานเพื่อประเมิน
และวางแผนการวางระบบให้โรงแรมสร้างใหม่ใกล้รีสอร์ทของพุดแก้ว
พยักหน้าอย่างเข้าใจ การจราจรในเชียงใหม่ติดขัดไม่แพ้กรุงเทพฯ ถ้าหาก
ที่พักอยู่ใกล้ที่มีกิจกรรมจำเป็นต้องไปทุกวันก็ย่อมสะดวกสบายกว่า

แต่เมื่ออยู่ถึงโรงแรมสร้างใหม่นั้น คุณมานะก็อดบ่นไม่ได้

“ว่าไปก็เสียตายเป็นตรงนั้นเหมือนกัน โมกไม่น่าขายไปเลย ดีที่คุณ
ไม่ได้ยกที่ตรงคุ่มแก้วไปให้ด้วย ไม่งั้นป่านนี้คงไม่เหลือ”

“ช่างเถอะคะคุณ ไหนๆ ลูกก็ตัดสินใจขายไปแล้ว”

มิใช่ว่าคุณหอมวลไม่เสียตายนะ แต่เธอไม่เห็นประโยชน์ในการพูดถึง
สิ่งที่เรียกคินไม่ได้แล้วมากกว่า รังแต่จะทำให้หมางใจกันเปล่าๆ เพราะ
ตอนที่คุณมานะทราบเรื่องก็มีปากเสียงกับโมกใหญ่โตไปครั้งหนึ่งแล้ว กว่า
เธอจะปล่อยให้สามีคลายความโกรธลงได้ก็ใช้เวลาไม่น้อย อีกทั้งคุณมานะ

ยังใช้เรื่องดังกล่าวในการบังคับโมกกลายๆ ให้อยมตกลองแต่งงานกับลชิตา หลังจากเกิดเรื่องอื้อฉาวขึ้นมา เรียกได้ว่าโมกได้รับผลตอบแทนจากการกระทำของตนไปแล้ว

การรื้อฟื้นขึ้นมาอีกจึงไม่เป็นประโยชน์ใดๆ แม้แต่น้อย

คุณหอมนวนลอาจจะเป็นคนคิดบวก เธอมองว่าอย่างน้อยก็ยังเหลือ ที่ที่เธออยากให้พูดแก้ว กับที่ดินตรงคุ่มแก้วที่ยังมีได้ยกให้ใคร ที่ผืนนั้นแม้จะเป็นชื่อของเธอ ทว่ามารดาของเธอ...เจ้านวลต้องได้ขอรับรองไว้ว่าอย่าเพีย ยกให้ใคร

แม้มารดาไม่ได้บอกเหตุผลไว้ชัดแจ้ง แต่คุณหอมนวนลก็ได้คิดตาม เธอคุ้นเคยกับคุ่มแก้วมาตั้งแต่เด็ก รู้ถึงความงดงามของเรือนกาแลที่เก่าแก่ เกือบร้อยปีดีๆ กับกิตติศัพท์ความน่าสะพรึงกลัวของมัน

น่ากลัวขนาดที่ต้องย้ายเรือนหลังนั้นไปปลูกสร้างไว้บนที่ดินห่างไกล ผืนนั้น

เมื่อถูกท้วงติงคุณมานะจึงเงิบเสีย ที่เขาเสียตาก็เพราะโมกขายที่ ผืนนั้นไปโดยไม่ถามไถ่ว่าผู้ซื้อจะนำไปทำอะไร มารู้เมื่อเซ็นสัญญาซื้อขาย ไปแล้วว่าเขาจะนำไปสร้างโรงแรมระดับห้าดาว

โรงแรมห้าดาวติดกับรีสอร์ตของพูดแก้ว!

แน่นอนที่สุดว่าพูดแก้วต้องได้รับผลกระทบไปเต็มๆ คุณมานะโกรธ ที่โมกไม่รู้จกคิด ลักแต่จะขายเพราะอยากได้เงิน ทั้งที่ไม่ได้ขาดเหลืออะไร โมกอ้างว่าจะเอาไปลงทุน แต่สุดท้ายคุณมานะก็ไม่เห็นว่าลูกชายเอาเงินก้อน นั้นไปทำอะไร

แต่คนที่ได้รับผลกระทบอย่างพูดแก้วกลับมีความคิดเห็นตรงกันข้าม

หญิงสาวมองว่าเมื่อมีโรงแรมใหญ่ๆ มาเปิด เท่ากับว่ารีสอร์ตเล็กๆ ของเธอก็จะได้รับโอกาสเพิ่มขึ้น อย่างน้อยแขกที่เข้าพักที่โรงแรมก็ต้องนั่ง รถผ่าน และจะได้เห็นความสวยงามร่มรื่นของรีสอร์ตของเธอ พูดแก้วจึงเร่ง ปรับปรุงดูแลส่วนต่างๆ ของรีสอร์ตเป็นการใหญ่ ไล่ตั้งแต่สวนสวยโดยรอบ

ไปจนถึงห้องอาหารและที่พัก ทั้งยังมีโครงการจะเปิดสปาสมุนไพรและศูนย์ผ้าไหมพื้นเมือง โครงการนี้เธอวางแผนไว้นานแล้ว เคยปรึกษาคุณหอมนวนเพื่อขอใช้พื้นที่ตรงคุ่มแก้ว แต่ก็ยังไม่ได้เริ่มเสียที

“ฉันเดียวพูดขอตัวไปโทรศัพท์บอกเด็กก่อนนะคะ พี่นัทธจะได้ย้ายไปวันนี้”

พูดแล้วขอตัวแล้วลูกออกไป ลิขิตาเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจแล้ว จึงขอตัวไปอีกคน

“ดาก็ต้องขอตัวเหมือนกันคะ บ่ายนี้คุณป้าเรียกเข้าไปคุยคะ”

ข้ออ้างของลิขิตามีความจริงเพียงครึ่ง เพราะแม้บิดาจะเรียกหา แต่เธอก็บอกปัดไปแล้วเนื่องจากนัดกับเพื่อนไว้ก่อนแล้วนั่นเอง เมื่อเข้านัดกับเพื่อนสมัยเรียนมัธยมต้น ขณะที่ตอนบ่ายเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

เพื่อนๆ กลุ่มนี้ส่วนมากมาจากกรุงเทพฯ และเป็นกลุ่มเพื่อนที่พลัดงานแต่งงานของเธอเมื่อหลายเดือนก่อน จึงถือโอกาสนัดเที่ยวพร้อมกันเพื่ออวยพรย้อนหลังให้ลิขิตา

เมื่อทั้งหลายสาวและลูกสะใภ้เดินออกไปแล้ว คุณหอมนวนจึงถือโอกาส ‘สัมภาษณ์’ ชายหนุ่มตรงหน้า แม้คำถามของเธอจะฟังดูเหมือนคำถามทั่วไปที่ถามเรื่องราวต่างๆ ประสาผู้ใหญ่ช่างซัก แต่คนเป็นลูกที่หนึ่งฟังเสียบบๆ กลับรู้เจตนาของมารดาว่า ถามเพื่อซักประวัติตัวเอง

โมกปโลยให้มารดาซักประวัติเพื่อนไปเรื่อยๆ ส่วนคุณมานะก็คอยเป็นลูกคู่ให้ภรรยาซักเรื่องงานของนัทธที่เขาสนใจ จนกระทั่งพูดแล้วกลับเข้ามาพร้อมคำตอบที่ทำให้นัทธยิ้มอย่างยินดี

“เรียบร้อยแล้วคะ บ่ายนี้พี่นัทธเช็กอินเข้าได้เลยคะ พุดให้เด็กไปทำความสะอาดรอไว้แล้ว”

“ขอบใจมากนะพุด เดี่ยวพี่เลี้ยงข้าวพุดเป็นการขอบคุณแล้วกัน”

คำพูดของนัทธทำให้พุดแก้มักกว้างอย่างยินดี แม้จะไม่ได้หวังอะไร

ในสิ่งที่ทำและออกจะหวั่นใจด้วยซ้ำที่ให้นัทรพัทกระท่อมหลังนั้น แต่ก็
จนใจจริงๆ เพราะเหลืออยู่หลังเดียว เธอจึงปฏิเสธคำชวนนั้นอย่างสุภาพ
“ไม่เป็นไรค่ะ”

คุณหอมนวนลื่นหัวอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนขยับขึ้นมา

“อ้าว! ทำไมไม่ไปละลูก พี่เขาชวนทั้งที พุดจะได้เปิดหูเปิดตาบ้าง
ปกติก็ไม่ค่อยได้ไปไหนเกินกว่าริสอร์ทกับบ้าน”

โมกถอนใจเบาๆ ถึงคนเป็นเพื่อนจะเป็นฝ่ายออกปาก แต่เขาก็รู้สึก
ว่าท่าทางของมารดาออกจะเป็นการ ‘ยัดเยียด’ จนเกินไป โมกกลัวว่าจะทำให้
‘ปลา’ ตื่นเสียก่อน

เขามั่นใจว่านัทรไม่ระแคะระคายเรื่องที่พุดแกล้งแอบชอบ มิเช่นนั้น
เขาคงแสดงท่าทีเย็นชาห่างเหินใส่เหมือนทุกครั้งที่ว่ามีใครสักคนมาชอบ
นั้นละ มันเป็นปฏิกิริยาสะท้อนกลับ เป็นเหมือนเกราะกำบังให้อีกฝ่ายค่อยๆ
ถอยจากออกไปเอง แต่กับพุดแกล้ง นัทรมีความรู้สึกว่าเป็นน้อง จึงได้
พุดคุยอย่างเป็นกันเองและกล้ำกลืนกินข้าว

พุดแกล้งรู้ซนดี จึงได้ข่มความรู้สึกตัวเองไว้อย่างยากลำบาก

โมกเองก็ไม่นึกว่าญาติผู้น้องจะปักใจกับเพื่อนของเขานานถึงเพียงนี้
เพราะเมื่อเรียนจบกลับมา พุดแกล้งก็ไม่มีโอกาสได้เจอหน้าอีก ส่วนโมกนั้น
ยังได้พุดคุยกันบ้างผ่านทางโทรศัพท์หรือโซเชียลเน็ตเวิร์ก พอรู้ข่าวคราว
ว่านัทรยังคงเป็นนัทรคนเดิมที่เฝ้ารอคนที่ใช่ผู้นั้นเอง เขาก็มิได้พุดถึง
เพื่อนคนนี้ให้ญาติผู้น้องฟัง คิดว่าพุดแกล้งอาจจะลืมนัทรไปแล้วก็ได้

จนกระทั่งถึงงานมงคลของเขา และนัทรมาร่วมงาน เพียงแค่เห็น
สายตาปลาบปลื้มที่ผู้เป็นน้องจับจ้องมองเพื่อน โมกก็รู้...

หัวใจพุดแกล้งยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ตอนแรกโมกคิดจะคุยกับพุดแกล้ง เพราะมองว่าอย่างไรเสียเส้นทาง
ระหว่างพุดแกล้งกับนัทรก็เป็นเพียงเส้นขนาน เขาไม่อยากจะให้น้องปิดกั้น
ตัวเองด้วยการปักใจกับผู้ชายอย่างนัทร ถึงจะเป็นคนดี มีหน้าที่การงาน

มันคง แต่หัวใจของนัทรปิดตายให้ความรัก

นัทรไม่มีวันเปิดใจรับใคร จนกว่าจะมั่นใจว่าใครคนนั้นเป็นคนที่เขา
เฝ้ารอ

คิดมาถึงตรงนี้ที่ไร โหมกก็อดหัวเราะหยันในลำคอมิได้ ใจมันไม่เชื่อ...
ทำอย่างไรมันก็ทำให้เชื่อไม่ได้

แต่สุดท้ายโหมกเลือกที่จะนิ่ง เขารู้จักญาติพี่น้องตัวเองดี พุดแก้วก็คง
ทำอย่างที่เคยทำ นั่นคือเฝ้ามอง เฝ้ารัก เฝ้าเป็นห่วงอยู่เงียบๆ トラบใดที่
เขาเฝ้ายบ พุดแก้วก็ยังแอบรักได้ต่อไป

อย่างน้อยก็ยังได้เก็บเกี่ยวความสุขเล็กๆ น้อยๆ ช่วงที่นัทรมาทำงาน
ที่เชียงใหม่ แล้วหลังจากนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป ก็คงต้องสุดแล้วแต่วาสนา

ใครจะรู้...บางที่อาจจะมิปาฏิหาริย์ที่ทำให้นัทรมีสายตามองญาติ
พี่น้องของเขาบ้าง

สิ่งที่โหมกไม่รู้คือ บนโลกใบนี้มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเสมอ

และมันอาจจะเกิดขึ้นกับพุดแก้ว...ก็เป็นได้!

๕

กระท่อมหลังน้อยนั้นอยู่ห่างไกลจากหลังอื่นๆ จนเกือบสุดเขตรีสอร์ต หลังกระท่อมเป็นแนวต้นไม้ที่ปลูกคล้ายจะเป็นกำแพงกันพื้นที่ของรีสอร์ตกับที่ดินติดกัน มองไปสุดสายตาคือต้นทองกวาวต้นใหญ่สูงสัก ๑๒ เมตร เปลือกลำต้นสีน้ำตาลเป็นปุ่มปมเหมือนคนพิกลพิการ น่าเสียดายที่หมดหน้าออกดอกแล้ว จึงเห็นเรือนยอดที่เป็นทรงพุ่มกลมระบัดด้วยใบสีเขียวเป็นมัน

นัर्थเดินตามพุดแก้วและพนักงานเกสต์ รีเลชั่น^๑ พลังมองสำรวจไปรอบๆ แม้จะเคยมาพักแล้วหนหนึ่ง แต่ระยะเวลาเพียงสั้นๆ ทำให้เขายังไม่มีโอกาสได้เดินชมรีสอร์ตให้ทั่ว อีกทั้งห้องพักราวก่อนก็อยู่อีกโซนหนึ่งไกลกลับลิอบบี

^๑ Guest Relation Officer (GRO) เป็นตำแหน่งในงานโรงแรม มีหน้าที่หลักคอยดูแลให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับโรงแรม อำนวยความสะดวกในการจองรถ จองตั๋วเครื่องบินให้แขกที่มาเข้าพัก ในโรงแรมบางแห่ง เจ้าหน้าที่เกสต์ รีเลชั่น มีหน้าที่ดูแลต้อนรับแขกวิโอพีด้วย โดยเริ่มตั้งแต่ดูแลความเรียบร้อยของห้องพักไปจนถึงการเช็คอินและพาแขกไปส่งที่ห้อง

ชายหนุ่มมองไปยังกระท่อมที่จะเป็นที่พักของเขาในค่ำคืนนี้และคืนต่อๆ ไปด้วยความสนใจ จากจุดที่เขาอยู่มองเห็นระเบียงสำหรับนั่งเล่น ริมด้านหนึ่งทำเป็นที่นั่งกว้างพอจะนอนเอนหลังได้สบายๆ มีหมอนผ้าฝ้ายสีสดวางไว้หลายใบ โต๊ะกลมทำจากไม้สักตั้งอยู่มุมหนึ่ง มีแจกันเซรามิกเล็กๆ ปักดอกไม้พุ่มๆ หาได้ในรีสอร์ทนั่นเอง

พูดแล้วพาเดินอ้อมมายังประตูห้องที่มีบันไดทางขึ้นถัดจากระเบียงนั่งเล่น ทว่ามีได้เชื่อมต่อกัน เมื่อก้าวเข้าไปภายในห้องพักแล้วนัทรก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ ห้องที่เขาเคยพักว่ายแล้ว ห้องนี้ยิ่งสวยกว่า ทั้งยังมีขนาดใหญ่ดูน่าสบาย

มุมพักผ่อนมีโซฟาตัวยาวบุผ้าฝ้ายสีครีมและหมอนอิงสีสดใส่ตัดเย็บจากผ้าชนิดเดียวกันวางอยู่หลายใบ ทางขวามือคือเตียงนอนไม้สักขาโค้งใหญ่พอวางที่นอนขนาดหกฟุตได้สบาย ปลายเตียงมีถาดบรรจุผลไม้สดตามฤดูกาลและแจกันดอกกล้วยไม้อันเป็นธรรมเนียมในการต้อนรับแขกที่เพิ่งเข้าพักในรีสอร์ท

นัทรวางกระเป๋าเสื้อผ้าขนาดกลางทำจากผ้าร่มลงบนโซฟา แล้วเดินไปหยุดข้างเตียงนอน กวาดตามองรอบห้องพลางพยักหน้า ก่อนหันไปชมกับพูดแล้วซึ่งยืนอยู่หน้าประตู

“สวย...สวยมาก พูดแต่งห้องได้สวยทุกห้องเลย ห้องนี้ดูเรียบหรู แต่ก็อบอุ่น ได้กลิ่นอายความเป็นเชียงใหม่ ที่สำคัญนะ ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน”

“ขอบคุณค่ะพี่นัทร พูดไม่ได้ทำเองคนเดียวหรอกค่ะ พ่อติมีเพื่อนเป็นอินทีเรียร์ด้วย บอกเขาไปว่าอยากได้อะไรยังไง เขาก็จัดมาแบบนี้ ซึ่งก็ตรงใจเราแหละค่ะ แต่ละห้องก็จะไม่เหมือนกันนะคะ”

“มิน่า รีสอร์ทพูดถึงเต็ม เพราะเจ้าของใส่ใจแบบนี้เอง”

“แหม...พี่นัทรชมกันแบบนี้พูดก็ตัวลอยแยสิคะ เป็นเรื่องธรรมดาของคนทำธุรกิจนะคะพูดว่า อย่างพี่นัทรเป็นบริษัทวางระบบ ก็ต้องใส่ใจใน

งานที่ทำเพื่อให้ลูกค้าพึงพอใจใช่ไหมคะ ก็เหมือนกันนั่นแหละ ผลงานดี ก็ต่อยอดให้เราก้าวหน้าได้อย่างมั่นคงขึ้นนะคะ”

“พูดพูดถูก พี่ถึงได้ห่วงกับงานนี้มาก จริงๆ ก็ต้องขอบใจโมกที่เอามาบอก ปกติโรงแรมห้าดาวแบบนี้ บริษัทพี่ไม่มีทางเข้าไปเสนองานได้หรอก เขาคัดเฉพาะบริษัทที่ไว้วางใจมีพอร์ตดีๆ สวยๆ ให้เข้าประมูล”

พูดแก้วยิ้ม เธอชอบมองใบหน้าของนัทรียามพูดถึงเรื่องงาน พูดถึงบริษัทที่เขารักและก่อตั้งมาด้วยตนเอง เธอสัมผัสได้ถึงความมุ่งมั่นตั้งใจที่เขามี มันเหมือนกับมีออราเปล่งออกมาจากตัวเขาอย่างไรรอย่างนั้น

นัทรียาใช้คนหล่อแบบสาวเห็นแล้วร้องกรี๊ด ถ้าเรื่องความหล่อต้องยกให้ญาติผู้พี่ของเธอ รายนั้นหล่อราวกับรูปปั้น ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าหน้าตาของนัทรียาจะชั่วร้ายซะห่วย แม้ความหล่อจะเป็นรอง แต่เมื่อรวมกับร่างกายสูงใหญ่และโหล่งว้างผึ่งผาย นัทรียาจึงนับว่าเป็นผู้ชายดูดีคนหนึ่ง

อย่างน้อยก็มีสาวๆ ชอบเขาไม่น้อยไปกว่าโมก

แต่เสน่ห์ของนัทรียาไม่ได้อยู่ที่รูปร่างหน้าตา ทว่าอยู่ที่ตัวตนของเขา

นัทรียา...เป็นผู้ชายที่สุภาพและให้เกียรติผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นคนที่เขารู้จักหรือไม่ เขาเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงอยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย ตลอดระยะเวลาสี่ปีในมหาวิทยาลัย พูดแก่วก็ได้นัทรียานี้แหละที่ช่วยดูแลเรื่องต่างๆ แม้ว่าเขาจะทำเพราะโมกเอ่ยปากฝากฝังเธอไว้กับเขาก็ตาม

และเพราะเหตุที่ต้องใกล้ชิดกันนี้เอง ที่ค่อยๆ บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งรักให้เติบโตและหยั่งรากลึกลงในใจของพูดแก่วอย่างน่าตกใจ

“คุณ...คุณคะ!”

เสียงเรียกซ้ำๆ ดึงพูดแก่วกลับมาจากห้วงความคิดที่ละน้อย เธอกะพริบตาถี่ๆ เหมือนพยายามจะเรียบเรียงความคิดและดึงตนเองกลับมาให้เร็วที่สุด...นี่เธอเป็นอะไรกัน แค่นี้ได้เห็นได้มองก็ทำให้ใจไม่อยู่กับตัวแล้วหรือ

‘อย่าลืมนสิ! พี่นัทรียาจะรู้ไม่ได้ว่าเราคิดอะไร’

พูดแก้ตัวเอง ก่อนจะขานรับเสียงเรียกของพนักงานสาวที่ยืนชิดประตูห้อง

“จ๊ะ”

พนักงานเกสต์ รีเลชั่น มองหน้านางสาวอย่างแปลกใจ แม้จะเพิ่งเข้ามาทำงานไม่นาน แต่เธอก็รู้ว่านางสาวเป็นคนไม่ค่อยอยู่นิ่ง เมื่อมาเห็นคนเป็นนายยืนใจลอยแถมยังอมยิ้มอยู่คนเดียวแบบนี้จึงรู้สึกผิดปกติ

เหมือนพูดแก้ตัว เธอหัวเราะเก้อๆ พลังเสยลูกผมที่หล่นลงมาปรกแถวหน้าผาก ก่อนพยักพืดเป็นเชิงอนุญาตให้ลูกน้องพูด ตลอดเวลานั้นหนังห่มมองด้วยความสนใจ

“ถ้า...มะ...ไม่มีอะไรแล้ว” เจ้าตัวพูดเหมือนคนติดอ่าง นัยน์ตากอยเหลือบไปมาเหมือนหวาดกลัวอะไรสักอย่าง “นะ..หนูขอกลับไป...ละ...ลืบบีก่อน...นะคะ”

พูดจบก็แทบจะกลืนใจรอฟังคำตอบจากนางสาว

พูดแก้ยิ้มอ่อนจาง มองดูท่าทางกระสับกระส่ายนั้นด้วยความเข้าใจและฉงนใจไปพร้อมๆ กัน

เธอเข้าใจความกลัวของเกสต์ รีเลชั่น ใหม่ถอดด้ามคนนี้ คงไปได้ยินได้ฟังอะไรมาแน่ๆ ถึงได้แสดงท่าทางหวาดกลัวจนแทบจะกลายเป็นลนลาน แต่ที่พูดแก้ไม่เข้าใจก็คือ...

ทำไมถึงกลัว ทั้งที่ตัวเองก็เพิ่งจะได้ยินได้ฟังคนอื่นเล่า ยังไม่เคยเจอเข้ากับตัว

กลัว...เธอไม่ว่าหรอก แต่ก็อยากให้กลัวอย่างมีเหตุผล

“เอาเถอะ ไปทำงานต่อเถอะ เดี่ยวทางนี้พูดดูแลตัวเอง”

“ค่ะ คุณพูด” เจ้าหล่อนยอบตัวแล้วแทบจะถลาออกจากห้อง

พูดแก้ส่ายหน้าระอา พลังมองตามร่างเล็กบางของพนักงานเกสต์ รีเลชั่น เห็นที่เธอต้องกำชับหัวหน้าฝ่ายบุคคลเสียหน่อย จะได้เพลๆ เรื่อง ‘ข่าวลือ’ กันบ้าง

“เขาเป็นอะไรของเขานะพูด ทำอย่างกับเห็นผี”

“คงโดนพนักงานเก่าๆ รับน้องมั้งคะ ที่เขาชอบรับน้องใหม่ด้วยการ
หลอกเรื่องผีๆ ค่ะ”

นัทรียพยักหน้าอย่างเข้าใจ พนักงานในบริษัทของเขาก็มีการรับน้อง
แปลกๆ เหมือนกัน แต่ก็เฉพาะกับพนักงานชายเท่านั้น เพราะขึ้นไปรับกับ
พนักงานหญิงแบบนั้น สาวๆ คงเผ่นตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่มงาน

“เหมือนที่บริษัทพี่ เวลาที่มีพนักงานชายเข้ามาใหม่ละก็ คนเก่าๆ ชอบ
หาเรื่องพาไปเลี้ยงเหล้า แต่มันเลี้ยงແລ່ງๆ เพราะจบด้วยการเล่นไฟแก็พ้า
ทุกที”

พูดแล้วยิ้มพลางย่นจมูก โชคดีที่พนักงานของเธอไม่เล่นพิเรนทร์
แบบนั้น

“แล้วส่วนมากใครแพ้คะ”

นัทรียหัวเราะก่อนตอบ

“ไม่ใช่พี่แล้วกัน”

คนฟังถึงกับตาโต อ้าปากค้าง ถามเสียงดังอย่างไม่เชื่อหู

“พี่น้องก็เล่นกับเขาหรือคะ”

“เป็นเจ้านายเขาก็ต้องเล่นบ้างสิ แต่ไม่เคยได้แก่หรือก พอมันเริ่ม
เล่นไฟ พี่ก็หาเรื่องกลับเหมือนกัน ขี้เกียจอยู่” นัทรียพูดแล้วหัวเราะ แม้อยาก
ให้ลูกน้องรู้สึกว่าเป็นเจ้านายเป็นกันเอง จะได้ทำงานด้วยกันได้สบายๆ แต่บาง
เรื่องก็ต้องมียกเว้นกันบ้าง มิเช่นนั้นจะเสียการปกครอง

“ฉันพูดควรดีใจสิคะที่ลูกน้องพูดไม่ได้รับน้องอะไรกันแบบนั้น”
พูดแล้วพูดพลางหัวเราะ

“เขาอาจจะมึนรับน้องลับหลังพูดก็ได้” นัทรียแกล้ง และยังหัวเราะเมื่อ
เห็นสีหน้าสาวรุ่นน้อง “พี่ล้อเล่น ขอโทษ ทำพูดคิดมากเลย”

พูดแล้วตัวตื้อ

“พี่น้องขา... พี่นัทรียทำให้พูดคิดมากมาตลอดแหละ แต่พี่น้องไม่เคย

รู้ต่างหากเล่า’

คำพูดเหล่านั้นดังเพียงในใจของพุตแก้วเท่านั้น จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อเธอหลงรักผู้ชายคนนี้นั้นยากจะถอนตัว แคเห็นรอยยิ้ม ได้ยินเสียง หัวเราะ ฟังเขาเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ก็มีความสุขแล้ว

แต่ถึงจะมีความสุขเพียงใด เธอก็ต้องยังใจไว้ เพราะมีความจริงที่แสนเจ็บปวดคอยย้ำเตือนว่า...เธอเป็นได้เพียงแค่น้อง

เธอไม่ใช่คนที่เขาใฝ่รอ ในขณะที่เธอกลับใฝ่รอเขาอย่างไร้ความหวัง ที่ได้มีรัก...ที่นั่นมีทุกข์

คำพูดนี้เป็นความจริงอย่างที่พุตแก้วไม่แม้แต่จะคิดสงสัย ถึงกระนั้น เธอก็ไม่ยอมจับความทุกข์เอาไว้ให้หมองหม่นใจ ในเมื่อยังมีความสุขเล็กๆ น้อยๆ ให้เก็บเกี่ยว เพียงแต่...

พุตแก้วต้องเตือนตัวเองไว้เสมอเท่านั้น อย่าหลงละเลิงไปกับมันจน ลืมตัว ลืมว่า...หัวใจเขาไม่ได้อยู่ที่เธอ

ความรู้สึกแปร่งปร่าเสียดลึกตรงหัวใจ ถึงกระนั้นพุตแก้วก็เก็บกักมันไว้ ภายนอกที่นัธเห็นคือรอยยิ้มอ่อนจางที่ทำให้ดวงหน้าของหญิงสาว ที่เขารู้จักมานานหลายปีดูละมุนขึ้น

ช่วงจังหวะสั้นๆ จังหวะหนึ่ง ความรู้สึกเคยคุ้นผุดพรั่งขึ้นมาจนหา รู้สึกจนสนเท่ห์ เคยคุ้นเหมือนรู้จักกันมาเนิ่นนานกว่าจำนวนปีที่รู้จักกันมา แต่เพียงแวบเดียวความรู้สึกนั้นก็เลือนหาย ทั้งที่ให้นัธนั่งอยู่เพียงลำพัง เขาปิดความคิดนั้นทิ้งไปก่อนถามถึงนัดในเย็นวันนี้อีกครั้ง จำได้ว่าพุตแก้ว ยังไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธตอนที่เขบอกว่าจะเลี้ยงมือเย็น

“เย็นนี้ว่าง พุดว่างไหม”

พุตแก้วไม่ได้ตอบรับในทันที เธอลังเล เพราะแม้อยากไปใจจะขาด แต่การใกล้ชิดนัธมากเกินไปก็ไม่ใช่เรื่องดี อย่างน้อยก็ไม่ดีต่อหัวใจของเธอ

ทว่านัธแปลท่าทางของเธอเป็นอย่างอื่น เขานึกว่าพุตแก้วลังเลเพราะ

เกรงใจที่เขาจะเลี้ยง ชายหนุ่มจึงคะยั้นคะยอหญิงสาว เขาสาวเท้าเข้ามาใกล้เธออีกนิด โดยไม่รู้ว้ายิ่งทำให้พุดแก้วประหม่า หายใจหายใจแทบไม่ออก

“ไปเถอะนะ...นานๆ จะได้เลี้ยงข้าวพุดเสียที” นัทรชน เลี้ยงหุ้มหนุ่มนวล ชวนให้หัวใจคนฟังหวิวไหว

“ก็...ก็...ก็ได้ค่ะ” พุดแก้วรับคำชวนในที่สุด ก่อนจะก้าวไปที่ประตูห้องอย่างรวดเร็ว “งั้นพุดขอตัวไปทำงานก่อนนะค่ะ เชิญพี่นัทรพักผ่อนตามสบาย”

พุดแก้วเอื้อมมือไปหมายจับลูกบิดประตู ทว่ายังไม่ทันเอื้อมถึง หัวใจก็หล่นวูบตกไปอยู่แทบเท้าเมื่อสัมผัสส่นจัดจากฝ่ามือใหญ่แข็งแรงประทับลงบนหลังมือเธอพอดีพอดี หญิงสาวจะดึงมือกลับ แต่กลับถูกมือใหญ่ยึดไว้ เธอเงยหน้าขึ้นมองทั้งที่แก้มแดงช้ำด้วยความขัดเขิน แต่กลับเห็นเพียงแววตาที่เลื่อนลอยราวตกอยู่ในวังวนของเขามองผ่านเธอไป

สัมผัสที่เกิดจากความไม่ตั้งใจก่อให้เกิดภาพพราวพรายเหมือนม้วนหนังเก่าๆ ที่ไม่ปะติดปะต่อขึ้นมาในความคิดของนัทร เบื้องหน้าคือชายหนุ่มหญิงสาวรูปร่างงามราวภาพวาด ดูช่างเหมาะสมกันเหลือเกิน นัทรมองภาพชายหญิงทั้งคู่อย่างมีอาจะกะพริบตา

ชายหนุ่มผู้นั้นชักมือกลับจากมือหญิงสาวอย่างรวดเร็ว พร้อมคำขอโทษที่ออกจากปาก

‘ขอสุมาเตอะน้อง พี่บั้งใจ’

หญิงสาวส่ายหน้าทั้งที่ยังก้มหน้าดูตาดู เห็นเพียงผิวแก้มใสที่แดงปลั่งราวลูกตำลึงสุก ชายผู้นั้นมองผิวแก้มนวลเนียนของหญิงสาวไม่วางตา จากนั้น...สายตาจึงเลื่อนไปที่พวงมาลัยคล้องมวยผมดำสนิท ทำท่าประหนึ่งว่ามะลิที่ร้อยรัดเป็นมาลัยช่างหอมขวัญจนชวนให้สุดดมเสียเหลือเกิน

“พี่นัทรค่ะ!”

เสียงเรียกที่มีแววตระหนกตกใจจุดนัทรกลับมาทันควัน ภาพพราว

พรายที่เห็นเมื่อครู่หายวับไป เหลือเพียงหญิงสาวตรงหน้าที่ยังมองเขาอย่าง
ไม่เข้าใจ

ขณะที่กำลังงงงกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง จมูกของนัทรพ์ลั่นได้กลิ่น
หอมกลิ่นหนึ่ง...กลิ่นหอมหวานที่ระย้าหลังมานี้เขารู้สึกเคยคุ้นอย่าง
ประหลาด เขาสบตาพุดแก้ว จึงเห็นฉนั้นว่าดวงตาเธอเบิกกว้างขึ้นเหมือน
ตกใจ นัทรพ์ก็ขึ้นได้ว่าตัวเองยังจับมือเธอไว้ จึงรีบปล่อย พลังละล้าละลัก
ขอโทษ

ทว่าดูเหมือนพุดแก้วจะไม่ได้ยิน

หญิงสาวรู้สึกยะเยือกตั้งแต่แนวสันหลังขึ้นมาถึงต้นคอเมื่อจมูกรับ
กลิ่นหอมหวานนั้นเต็มที...กลิ่นที่เธอคุ้นเคยมานานปี แต่ทุกครั้งที่ได้กลิ่นก็
รู้สึกเย็นวาบเช่นนั้นเสมอ

กลิ่นดอกพุดซ้อน!

แม้กระหอมหลังนี้จะอยู่ใกล้คัมแก้วที่สุด แต่กลิ่นพุดซ้อนไม่น่าจะ
ฟุ้งมาถึงที่นี่ โดยเฉพาะเมื่อประตูหน้าต่างทุกบานปิดสนิท และเปิดเครื่อง
ปรับอากาศไว้ตั้งแต่ก้าวเข้ามา

จะบอกว่าลัทธิไม่ถูกนัก ถ้าจะมีคนกล้าน้อยที่สุด คนนั้นก็น่าจะเป็น
เธอแน่แหละ ในเมื่อพุดแก้วเป็นคนเดียวที่กล้าย่างกรายเข้าไปในอาณาเขต
ของคัมแก้ว ทุกสัปดาห์พุดแก้วจะเข้าไปทำความสะอาดเรือนหลังนั้นโดยมี
คนเฝ้าคนแก่ของเจ้ายายติดตามไปด้วยเพื่อคอยช่วยเหลืออีกแรง

และสิ่งที่เธอสัมผัสได้จากเรือนหลังนั้นก็คือ...กลิ่นหอมของดอก
พุดซ้อนที่กรุ่นกำจายไปทั่ว แม้ในยามที่ทั่วทั้งต้นไม่มีดอกสักดอก

แค่นั้นก็ทำให้ยะเยือกได้แล้ว ทว่าพุดแก้วรู้ดีว่า ไม่ว่ากลิ่นนั้นจะเป็น
อะไร...หรือใครก็ตาม ไม่เคยประสงค์ร้ายต่อเธอ หลายครั้งที่เธอได้กลิ่น
นั้นยามทุกขใจ มีปัญหารุมเร้า และต้องการกำลังใจ และอีกหลายครั้งมัก
ได้กลิ่นยามจะเกิดเหตุเภทภัยกับตัวเอง คล้ายมาเตือนให้รู้ล่วงหน้า

พุดแก้วจึงมิได้กลัวเหมือนคนอื่นๆ ทว่าต่อให้ไม่กลัวอย่างไรมันก็อด

หวาดหวั่นไม่ได้ ในเมื่อใจรู้ว่า...

อะไร...เป็นอะไร

“พูดได้กลิ่นไหม” นัทรธัมเมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาว “กลิ่นเกิด-
ตะหาว”

ชื่อที่ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นมานั้นทำให้พูดแก้วเลิคว่างแปลกใจ...เขา
หมายถึงอะไร ดอกไม้...หรืออะไรกันแน่

“พี่นัทรธัมรู้จักเธออะ” เธอถามหยิ่งเชิง

“เกิดตะหาว...ก็ดอกพูดซ้อนไง เคยมีคนบอกพี่นะ”

“อ้อ...” พูดแก้วพยักหน้า ก่อนถามให้แน่ใจอีกครั้ง “พี่นัทรธัมได้กลิ่น
ดอกพูดซ้อนเธออะ”

“ใช่” นัทรธัมก่อนย้อนถาม “พูดก็ได้กลิ่นใช่ไหม กลิ่นเหมือนอยู่ใกล้ๆ
เลย”

“เอ่อ...” พูดแก้วอีกอึก “คงลอยตามลมมาั้งอะ”

“ลอยตามลม?” นัทรธัมคำพูดนั้นของพูดแก้ว

หญิงสาวพยักหน้ารับ ไม่เข้าใจชายหนุ่มตรงหน้าเท่าไรนัก

“แสดงว่าต้องมีต้นพูดซ้อนอยู่แถวนี้ใช่ไหม” เขาถามต่อ

“ก็...คงงั้น”

นัทรธัมให้หญิงสาวตรงหน้า นัยน์ตาวาววับอย่างมีความหวัง กลิ่น
แรงขนาดนี้น่าจะเป็นต้นใหญ่ดอกเยอะเหมือนที่เขาเห็นวันนั้น ไม่อย่างนั้น
คงปลูกเอาไว้หลายต้นแน่ๆ เขามั่นใจลึกลงๆ ว่าเรือนโบราณหลังนั้นจะต้องอยู่
ไม่ไกลจากรีสอร์ทของพูดแก้ว จากการกระเระยะทางที่เขาขับรถกลับที่พัก
ในวันนั้น ไม่ได้ไกลเลย แทบจะเรียกได้ว่าพอขับออกจากเรือนกาแลหลังนั้น
ไม่ทันไรก็ถึงรีสอร์ท เผลอๆ จะมีอาณาเขตติดกันด้วยซ้ำ

พรุ่งนี้หลังจากเสร็จงานแล้วเขาต้องขับรถไปดูเสียหน่อย จะได้คืน
ปิ่นทองให้เจ้าของเสียที แม้จะบอกตัวเองเช่นนั้น ทว่านัทรธัมรู้ว่าเรื่องคืน
เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น ความจริงเขาอยากเจอเธอผู้นั้นอีกครั้งต่างหาก

พูดแก้มองชายหนุ่มที่เธอหมายปองด้วยความแคลงใจ คำถามของเขาเหมือนการถามเพื่อนำไปสู่อะไรบางอย่าง แต่เธอไม่รู้ว่าเป็นอะไร และไม่คิดจะถามในตอนนี้อยู่ เพราะรู้สึกว่ามีบางเรื่องก็เป็นสิทธิส่วนบุคคลที่เธอไม่ควรก้าวล่วง พูดแก้มองความคลางแคลงนั้นไว้ในใจ เธอควรเลือกจังหวะที่เขากำลังหมกมุ่นกับความคิดตนเองขอตัวไปทำงานต่อ ขึ้นยังอยู่ตรงนี้... เกิดเขาชวนกันไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ เธอคงไม่รู้จะบ่นหาอย่างไร

มันเป็นอุบัติเหตุ... ท่องไว้พูดแก้ว!

แต่อุบัติเหตุก็ยังทิ้งรอยอุ้งไว้บนหลังมือเธออยู่เลย... พูดแก้วางมืออีกข้างที่บนหลังมือข้างที่นิ้วจับเมื่อครู่ มองเผินๆ เหมือนเธอยื่นกุมมือ ก่อนจะบอกกับเขาว่า

“ถ้างั้นพูดไปก่อนนะคะ”

นิ้วที่ยังคงครุ่นคิดเรื่องที่จะขับรถไปหาเรือนโบราณที่เขาพลัดหลงไปคราวที่แล้วพยักหน้ารับ พูดแก้วเห็นเช่นนั้นจึงเดินไปที่ประตู แต่จังหวะที่เธอเปิดประตูและกำลังจะก้าวออกไป เจ้าของเสียงทุ้มก็เรียกชื่อเอาไว้เมื่อนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้นัดเวลาที่จะเจอกันเย็นนี้เลย

“พูด... เย็นนี้ ก็โหม่งดี”

พูดแก้วยิ้ม นึกว่าเขาลืมเรื่องนัดแล้วด้วยซ้ำ ความจริงถ้าเขาลืม เธอก็ไม่คิดจะท้วง เพราะแม้จะอยากออกไปไหนต่อไหนกับเขาสองต่อสอง แต่มันก็เสี่ยงมากเกินไป

“พูดเลิกงานราวๆ ห้าโมงเย็นค่ะ แต่กว่าจะเคลียร์เอกสารเสร็จก็ประมาณหกโมงครึ่ง บางวันก็ทุ้มหนึ่ง เอาแน่ไม่ได้ค่ะ”

“ถ้างั้นสักทุ้มครึ่งแล้วกัน เผื่อเวลาให้พูดอาบน้ำอาบท่า แล้วเดี๋ยวพี่ไปรอที่ล็อบบี้ พูดพักที่รีสอร์ทไซท์ใหม่”

พูดแก้วยิ้มพลางพยักหน้าเมื่อตอบว่า

“ที่นี้กลายเป็นบ้านพูดไปตั้งแต่วันแรกที่เปิดแล้วค่ะ พูดมีเรือนพักผ่อนตัวอยู่ไม่ไกลจากนี้ค่ะ”

เรือนพักของพุดแก้วอยู่ใกล้ต้นทองกวาวที่เห็นอยู่ตรงสุดแนวไม้ไผ่ นั่นเอง พุดแก้วเลือกตรงนี้เพราะจะได้มีความเป็นส่วนตัว แม้การทำรีสอร์ท ทำให้ต้องเจอผู้คนมากหน้าหลายตา แต่ยามเลิกงานเธอก็อยากหลีกเลี่ยงความพลุกพล่าน ปลีกวิเวกอยู่กับธรรมชาติและสิ่งที่เธอรัก

“แสดงว่าพุดไม่กลัวใช้ไหม”

“กลัวอะไรคะ” ถามแล้วนั้นแหละเธอถึงนึกออก “แหม...ไม่กลัวหรอกค่ะ เรือนที่พุดอยู่สร้างมาก่อนจะมีชาวสื่อเสียอีก อีกอย่างบรรยากาศแถวนี้เป็นใจมากกว่าค่ะ กระท่อมแถวนี้อยู่ห่างออกมาจากหลังอื่นๆ เพราะตั้งใจจะให้มันเป็นห้องพักแบบพิเศษ แต่กลับกลายเป็นว่าพออยู่ห่างออกมา ก็เหมือนถูกปล่อยให้โดดเดี่ยว คนกลับกลัวเสียอย่างนั้น กลางคืนได้ยินเสียงอะไรนิดหน่อยก็แตกตื่นแล้ว สุดท้ายก็เลยไม่มีใครพัก ไม่กวนพื้นที่แล้ว พุดไปดีกว่าค่ะ พื้นที่จะได้พัก”

พุดแก้วตัดบทตื้อๆ ก่อนโบกมือให้คนตัวสูงแล้วหันหลังเดินออกไปเลย

ขณะที่จะก้าวลงบันได ก็มีลมพัดมาปะทะใบหน้าหญิงสาวรูปหนึ่ง กลิ่นหอมหวานของดอกพุดซ้อนรยรินมาตามสายลม

อีกแล้ว...ได้กลิ่นอีกแล้ว...หญิงสาวคิดพลางรีบเดินกลับไปยังห้องทำงานของเธอโดยเร็ว ตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะแวะเข้าไปที่คุ้มแก้วเสียหน่อย แม้ว่าเจ้ายายจะยังไม่ส่งแม่ฮู้ฟองจันทร์มาก็ตาม

ทุกอาทิตย์เจ้านวลต้องผู้มีศักดิ์เป็นยายของโมก จะส่งแม่ฮู้ฟอง-จันทร์ซึ่งเป็นคนเก่าแก่มาช่วยหญิงสาวดูแลทำความสะอาดคุ้มแก้ว เหตุที่ต้องส่งคนเก่าแก่อายุมากมาทั้งที่เรี่ยวแรงทำงานแทบจะไม่มีก็เพราะไม่มีเด็กสาวๆ คนไหนยอมมาที่คุ้มแก้วนั่นเอง พุดแก้วคงเป็นข้อยกเว้น เพราะเธอติดตามเจ้ายายและแม่ฮู้ฟองจันทร์มาที่คุ้มแก้วตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวเล็กนิดเดียว และตั้งแต่ยังมีได้ย่ายเรือนโบราณมาไว้ที่นี่

เพราะคุ้นเคยกับคุ้มแก้ว ทำให้หญิงสาวไม่รู้สึกลัวเรือนโบราณหลัง

นั้นเหมือนคนอื่น

ถึงกระนั้น...การที่รับรู้ว่ามี 'อะไร' บางอย่างอยู่จริง เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เธอไม่กลัวคัมแก้ว แต่ 'อะไร' หรือ 'ใคร' ที่อยู่ที่นั่นต่างหากที่ทำให้เย็นเยือกไปถึงหัวใจทุกครั้งสัมผัสได้ถึงพลังงานอันมองไม่เห็นนั้น แม่ก็กลงไปในใจจะลงไปด้วยความสงสัยและเห็นใจก็ตามที

กลิ่นพุดซ้อนฟุ้งมาอีกครา เหมือนจะบอกให้รู้ว่า... 'ใคร' คนนั้นอยู่ไม่ห่างเลย และคงรับรู้ความคิดของเธอ ลมพัดมาวูบหนึ่ง...ไปไฟไหวลู่ 'ขอบใจเจ้านักตึบเคยลืมพี่'

พุดแก้วชะงัก หันขวับไป เมื่อครู่เธอหูผาดหรือโริงังได้ยินเหมือนเสียงคนพุดอยู่ข้างหู ทว่าจับคำได้ไม่ถนัดนัก เพราะปนเปกับเสียงลมพัดผ่านไปไม้และต้นไผ่ หญิงสาวกวาดตามองไปรอบตัวช้าๆ ก่อนจะหันหลังและเดินต่อ พลังพึมพำกับตนเอง

"มาตามพุดไปคัมแก้วไซ้ไหม พຼ່ງนี้พุดเข้าไปละ วันนีขอพุดทำงานก่อนนะคะ"

หญิงสาวเดินดุ่มๆ ไปโดยไม่ได้สนใจอะไรอีก แม้จะยังคงได้กลิ่นหอมหวานจนเกือบเอียนนั้นตลอดทางก็ตาม